

268 Ft,
határon túl: 1 Euro

MAGYAR TEÁTRUM

XIII. évfolyam, 1. szám • 2021. január

A Magyar Teátrumi Társaság havilapja

www.magyarateatrum.hu

Friss hírek a magyarateatrum ONLINE oldalán!

Molnár Anikó

4. oldal

Csak a címében régimódi

A Szolnokon elég gyakran, de mégiscsak vendégként rendező Csiszár Imre hatalmas feladatra vállalkozott. Aki olvasta Szabó Magda Régimódi történetét, avagy látta a belőle készült tévéfilm-sorozatot, az talán érzi: óriási múról van szó, amiből talán képtelenség két felvo-

nás színpadi drámát faragni. De nem Csiszár Imrének. Aki a több évtizeden át zajló családörténetből egy szálát megragadva mutatta meg a legfontosabb csomópontokat, miközben minden más úgy hömpölyög el a fővonulat mellett, mint a táncosok a színpadon.

Lánclabirintus Übü a király, a zabszurd – REÖK Stúdiószínpad

A Szegedi Szabadtéri Játékok igazgatója, Herczeg T. Tamás rendezésében új abszurd-bemutatót tartottak a REÖK Stúdiószínpadon. Alfred Jarry két drámáját, az Übü királyt és A lánravert Übü-t Bodolay (Géza) dolgozta egygyé. Stílusát (hangnemét) tekintve, a Jékely Zoltán fordítása alapján készült átirat és az előadás, negédes borzadály. A darab szerzője nem múlt még tizenöt éves, amikor az abszurdot nemzette („az abszurd atyja”), holott nem is az ad absurdum vitt képtelen mintaművét szándékozott megalkotni, hanem nagyon is valóságos drámahelyzetből építkezett.

Rabul ejti a nézőket a kecskeméti *Egy csók és más semmi*

Szívpezdítő romantika, rengeteg humor, titkok garmadája, mindez fülbemászó slágerekkel megspékelve - röviden így foglalhatjuk össze, mitől töretlen a mai

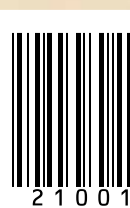
napig az Egy csók és más semmi című operett népszerűsége. Nemcsak nézőként lesz élvezetes Szőcs Artur rendezésében a darab, hanem színészként is az. Már a próbafolya-

mat vidám és kellemes hangulatban telt - mondja Bori Réka és Vörös Edit, akik először vendégeskednek a Kecskeméti Nemzetiben.

Önkénteskednek a Csokonai tagjai

Önkéntes diszpécseri munkát végeznek az Országos Mentőszolgálat Debreceni Állomásán a Csokonai Színház dolgozói. Vékony Anna színművész, Dihén Viktória sűgő és Horváth Ágnes ügyelő hetek óta segítenek a koronavírus mintavételére váró betegek kiértékelésében. A betegek állapotától függően van, akihez mentőt küldenek, és van, akit el irányítanak a szűrőállomásokra, mintavételi pontokra.

Önkénteskednek a Csokonai tagjai

Önkéntes diszpécseri munkát végeznek az Országos Mentőszolgálat Debreceni Állomásán a Csokonai Színház dolgozói

Vékony Anna színművész, Dihen Viktória sűgő és Horváth Ágnes ügyelő hetek óta segítenek a koronavírus mintavételre váró betegek kiértésítésében. A betegek állapotától függően van, akihez mentőt küldenek, és van, akire elirányítanak a szűrőállomásokra, mintavételi pontokra. „A koronavírus második hullámában folyamatosan nő a mintavételi megrendések száma – tudtuk meg Ménes Dávidtól. Az Országos Mentőszolgálat regionális kommunikációs munkatársa azt is elmondta, hogy a mintavételi tevékenységet az alaptevékenységen felül, attól elválasztva, önálló logisztikával és a rendelkezésre álló többletkapacitással végzik. A kapacitást folyamatosan erősítik, továbbá az önkéntesek is segítségünkre vannak.”

Vékony Anna hétfőn és szerdán 6-8 órán keresztül kezeli a telefon-

hívásokat. Úgy érzi, hálásak a munkájukért a mentőszolgálat dolgozói, befogadták őket, nekik pedig jó érzés, hogy segíteni tudják az utóbbi időben lelkileg és szellemileg is megterhelt mentősöket. „A kezdeti izgalmak után beletanultam az itteni teendőbe, így csakúgy, mint a színházban, végzem a dolgomat. A köszönetet, hálát a betegek felől is érzem, hisz nem maradnak egyedül, bizonytalanságban a problémájukkal.” Dihen Viktória sikerélményként élte meg, hogy a mentőszolgálatnál is megállja a helyét. „Nekem életmentő ötlet volt, hogy jelentkeztem és önterápia is” – vallotta be a munkabírásról, alaposságáról ismert sűgő. „Bár van otthoni színházi feladat, itt most hasznosnak érezhetem magam, számíthatnak rám és megismerkedhetek egy az általam megszokottól eltérő világgal és munkával is.

Az empátia itt is hasznos, hisz minden egyes betegnek szüksége van minden információra, mindegy, hogy reggel vagy a munkaidő végén telefonál.”

Az országos tisztifőorvos aktualizált eljárásrendje szerint a háziorvosok elektronikus felületen leadott megrendelése alapján megy ki a címre mintavevő egység, illetve bizonyos esetekben, előzetes egyeztetés után lehetőség van arra, hogy egyeztetett időpontban felkeresse a beteg az Országos Mentőszolgálat kijelölt mintavételi pontját. Ez utóbbi esetben a mentőszolgálat munkatársai és az önkéntesek minden érintettel egyenként, konkrétan tisztázzák a mintavétel helyét és időpontját.

A Csokonai Színház dolgozói úgy tervezik, ha szükség van a segítségükre, januárban is munkába állnak a mentőszolgálatnál.

Horváth Ágnes ügyelő a telefonnál

Rengetegen voltak egyedül, sokan kértek verset karácsonyra

Több mint 70 ezren nézték Lutter Imre facebook oldalán a Szenteste élőben sugárzott rendkívüli karácsonyi vers kívánságműsort, amelyben az internetezők az ünnep apropóján kérhették a számukra fontos szeretteik előadását és küldhették el szeretteiknek. Az érdeklődők száma és a hozzászólások is azt jelzik, nagyon sokan töltötték egyedül, szeretteik nélkül a karácsonyt.

„Küldj egy verset ajándékba szeretteidnek és nézd Szenteste Lutter Imre karácsonyi vers kívánságműsort a Facebookon” – szólta a felhívás, amit a versművész, a Magyar Versmondók Egyesületének elnöke, az ATV hangja és műsorvezetője mindössze két nappal karácsony előtt tett közzé saját közösségi oldalán. Már akkor 30 ezer embert ért el a felhívás, az oldalon és üzenetben több százan kértek és küldtek verset a szeretteiknek, családtagjaiknak, barátaiknak. 24 órán keresztül volt lehetőségük verset választani és üzenetet küldeni

akár név szerint, akár általánosan, a művész saját tolmácsolásában, december 24-én este 9-kor pedig bárki bekapcsolódhatott az élő műsorba. Volt, aki gyermekeinek, unokáinak, más hazai és határon túli települések egész lakosságának küldött ünnepi gondolatot, vagy csak üzent, kérve egy verset, zsolnárt, imát, bölcsességet. A lényeg az volt, hogy senki ne érezze magát egyedül és bárki meglehessen szeretteit a műsorban.

A műsorban a versművész mellett Molnár Ferenc Caramel, a Kávészünet zenekar és Gerendás Péter közreműködött. Lutter Imre elmondta, hogy ezúttal ő maga sincs a családjával, külön töltik az ünnepeket. Nyíregyházán élő családjá lakásába most sem ő és testvére, sem mások nem lépnek be, tekintettel a járványhelyzet jelentette fokozott veszélyre. Mivel ez sok esetben, sok családban így lehet, úgy gondolta, segít enyhíteni az egyedüllétet, a magány érzését mindenkinél, aki hasonló helyzetben lehet, mint a szülei.

A 70 perces műsorban többek között Shakespeare, Victor Hugo, Charles Dickens, Ady Endre, Juhász Gyula, József Attila, Nagy Gáspár, Kosztolányi Dezső, Nagy László, Szabó Lőrinc, Tóth Árpád, Reményik Sándor, Csanádi Imre, Weöres Sándor, Kondor Béla, Bella István, Buda Ferenc, Lackfi János, Szabó T. Anna, Aranyosi Ervin, Sohonyai Attila és Molnár József versei szerepeltek, bejátszókkal, versfilmekkel és dalokkal együtt.

Lutter Imre már a járvány kitörésekor elhatározta, hogy versvideókkal, versfilmekkel segít oldani a járvány és az otthoni karantén által előidézett feszültséget, szorongást, vagy a feltörekvő unalmat. A „Vers – mindegy, kinek” című sorozata hónapok óta fut a YouTube-on, versképei, idézetei a Facebook oldalán, a Sorok között Lutter Imrével című műsora a meghívott sztárvendégekkel pedig az ATV-n, minden szombatban, megállás nélkül. Az interaktív programok mellett a Magyar Versmondók Egyesületével több száz rászoruló családnak állították össze és juttattak el ajándékosomagot karácsony előtt. „Ha csak néhány embernek sikerül a magány érzését csökkenteni, színt, érzéseket, történetet vinni a napjaiba, már akkor megérte. De a karácsonyi kívánságműsor és a többi program iránti érdeklődés is azt jelzi, nagyon sokan igénylik a velük való törődést és az értékes perceket” – mondja a művész.

Szerzőink, munkatársaink:

Tarics Péter

Csicsely Zoltán

Fekete Péter

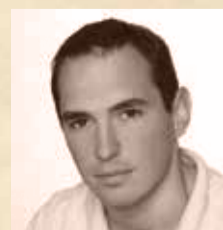
Kovács Attila

Józsa Mihály

Nyári Attila

Ferencz András

Balogh Tibor

Zárt körben osztották ki a Magyar Teátrum Díjait

Kiosztották az idei év Magyar Teátrum Díjait. Az elismeréseket rendhagyó módon anyaszínházakban, zárt körben, a járványügyi előírások betartásával adták át. A díjazottakat köszöntő ünnepélyes, nagyszabású gálát a jövő év tavaszán tartják meg.

Az idei év váratlan megpróbáltatásokat hozott a színházi, előadó-művészeti szféra életébe is. A színházak, kulturális intézmények már a koronavírus-járvány első szakaszában is a kivételes közösségi összefogás számtalan példáját mutatták meg a maszkok varrásától az idősek segítségéig, és ez a munka ősszel is folytatódott. A közösségi vállalások, a gyors reagálás a járvány aktuális alakulására, a nyári újraindulás majd az őszi korlátozások és bezárások kivételes rugalmasságot, alkalmazkodókészséget, folyamatos újratervezést igényeltek a színházaktól. A Magyar Teátrumi Társaság ebben a rendkívül évben különösen fontosnak tartotta, hogy elismerjék azokat a színházi szak-

embereket, akik munkájuk legjavát, szakértelmüket a színházi élet, a színpadi produkciók vagy idén a kulturális intézmények közösségi vállalásainak szolgálatába állítják.

A 2010-ben alapított Magyar Teátrum Díj a színházi háttérszakmákat és azok legkiválóbb művelőit kívánja megbecsülni, erkölcsi és anyagi értelemben egyaránt, öt szakmai díj és évente legfeljebb három különdíj odaítélésével. A nettó 1000 eurós díjjal járó elismerést a zsűri döntése alapján megkaphatja bármely színházi háttérszakma művelője, aki munkájával, személyiségével és a magyar színházművészet iránti elkötelezettségével részolgált arra.

Az idei év díjazottjai: Domokos Árpádné, az Újszínház világszínházi vezetője; Schön Istvánné, a Játékszín öltöztetőtárájának vezetője; Bajkó Tamás, a Magyar Nemzeti Táncgyűttes színpadmestere, Cziráki Miklós, a Veszprémi Petőfi Színház színpadi felügyelője, Dreiszker József, a Budapesti Operettszínház fővilágosító-

ja. A Nemzetiségi Különdíjat Kalóz István, a Karaván Színház fővilágosítója kapta.

Immár harmadik éve ítélik oda a Magyar Teátrum Életműdíjat, amely a 60. életévét betöltött személynek adható, aki példaértékű, a színházművészetben eltöltött élet-pályája során a magyar kultúra érdekében kiemelkedően jelentős elméleti vagy gyakorlati tevékenységet végzett. A nettó 500.000 forintnak megfelelő összeggel járó elismerést idén Szabó Csaba, a Kecskeméti Katona József Nemzeti Színház produkciós vezetője kapta.

A megalapítása óta a most átadott díjakkal együtt összesen 79 Magyar Teátrum szakmai- és életműdíjat adtak át. A díjátadó gálát, ahol a díjazottakat nagyszabású műsorral ünneplik, ahol egy estére kivételesen a háttérben dolgozók is a rivaldafénybe állnak, minden év decemberében rendezik meg. Az ünneplésből az idei díjazottak sem maradnak ki: a gálát a jövő év tavaszán tartják meg.

Szerzőink, munkatársaink:

Tompagábor Kornél

Kiss József

Varga Róbert

Mészáros István

Szabó Anikó (Szaan)

Rákász Judit

Pálfalvi-Pottyondy Nóra

Ahány szerep, annyi élet

Molnár Anikónak a színpad nyitja meg a lelkét

- Annyi életem lehet, ahány szerepet eljátszom. Kalandos belső színpadi utazásként a lelkemben több embernyi időt, sorsot hordozhatok. Mintha velem történe mindez - mondta Molnár Anikó arra kérdésre, mi vonzza a színház világához.

A Soproni Petőfi Színház színművésznője az elmúlt évadokban számtalan emlékezetes szerepet formált meg. Idén A padlás kirobbanó sikerű produkcióban Sünit formálja meg nagy sikerrel, dramaturgi munkát végez a Zuhanás második pillanat álomjátékban és készül arra, hogy a Mindörökké Júlia előadással elinduljanak az országba a Déryné program keretében.

Molnár Anikó a civil életben nem tartozik a harsány, állandóan szereplést kereső színészek közé. Bölcsészként (a veszprémi egyetemen végzett színháztudomány-magyar szakon-a szerző.) is bölcs nyugalommal rója kutyájával, Borival a soproni utcákat. Szereti a várost, akárcsak a város őt. Csendes, szemlélődő, elemző, zárkózott alkat. A színház, a színpad világa nyitja ki őt, a lelkét. Ott egy-egy szerep mélységét, a figurák belső sorsát, út megjárva mutathatja meg igazi arcát, egyéniségét, sokszínűségét.

A soproni közönség 2012-óta láthatja őt a leghűségesebb város teátrumában. Előtte a Forrás Színház tagjaként tapasztalta meg, hogy szí-

nésszé válni nemcsak távolságokat legyőző, hanem alázatos, sokrétű szakmai, illetve személyiségfejlesztő utazás is egyben. A gyakorlat, a játék közben megszerzett tudás, tapasztalat, a biztonságos társulati közeg, családias, egymásra figyelő és egymásért felelős csapat, Pataki András rendezői útmutatásai érlelte színészszté. Így teljesült gyermekkori vágya.

Ajkán már egész kiskorában, pontosabban az óvodában elhatározta, hogy ő színésznő lesz. Akkor találkozott először a halál fogalmával, s elhatározta, hogy ő sokáig szeretne élni, akár mindig újból születve. Általános iskolában, amikor előadtak különböző színdarabokat az osztályllyal, már tudta, a színészet a legjobb hivatás erre, hiszen nemcsak egy élete lehet, hanem a színpadon sok száz. Mosolyogva mondta, a szerepek által valóban megélt már sok életet.

S, hogy melyik volt ezek közül Sopronban számára a sorsfordító, meghatározó? Amikor elkezdtünk visszapergetni az időt, milyen szerepeket is játszott a színházban az elmúlt nyolc évadban sorra jöttek elő az emlékek. Az Egerek és emberek előadásban Curley feleségét alakíthatta. Ő volt az Üvegicipőben Irma, a Kígyómarásban Kémery Paula, az Őszi szonátában Eva, a Ha mi holtak feltámadunk darabban Irene. A Liliomban Juli szerepét, Várkonyi Mátyásék-darabjában A bábjátékban Cinellát formálta meg. A Revizorban Marja Antonovná alakította.

Az országban az első női Sír Kánként láthatták a nézők A dzsungel könyve musicalban, majd eljátszotta Lady Macbethet, valamint a Peer Gyntben Solvejget. Mindemellett gyermekelőadásokban, zenés darabokban rendszeresen szerepelt. Dramaturgi munkát végzett a Római karnevál című előadásban és a most készülő Zuhanás második pillanata álomjátékban.

- Minden szerep új élmény és megtapasztalás, fejlődési lehetőség. Egy másik élet, másik sors, amely az enyém lehet. Amikor egy évadban eljátszhattam Az Üvegicipő és a Kígyómarás női főszerepeit, az fontos mérföldkő volt, nagy élményt adott számomra. Két különböző karakter, egymástól teljesen eltérő figura – egy fiatal naiva, illetve egy idősebb, öregedő, velejéig romlott asszony – megformálása estéről-estére, gyakran egymás után, igazi kihívást és szakmai élményt adott számomra. A kamara előadásokban az Őszi szonátában és a Ha mi holtak feltámadunk darabokban Farkas Ibolyával és Szilágyi Tiborral is nagyon szerettem dolgozni. Megtisztelőnek tartom velük a közös játékot. A stúdió körülmények között sokkal intenzívebb, mélyebb a kapcsolat a szereplők és a szerepek, a partnerek között, mint a nagyszínpadon. Nemcsak a nézők, hanem mi is közel kerülünk a másikhoz, közvetlen a kapcsolat. Ezek a darabok szintén beköltöztek a lelkembe. Akárcsak Szendrey Júlia

lénye. A Mindörökké Júlia előadás arra döbentett rá, mi 18 évesen nem voltunk ilyen felelősségteljes felnőttek, mint ő akkor. Más korban éltek, ez befolyásolta a világra való látásukat, mégis olyan érzelemgazdagságban fogalmazták meg gondolataikat, hogy az ma is csoda. Papp Attilával pedig szinte szavak nélkül megértjük egymást. Rengeteg előadásban játszottunk együtt, mindig tudjuk egymást inspirálni, új alkotói utakat keresni - fogalmazta meg gondolatait szerepeiről a színművésznő.

Molnár Anikó részt vesz a Mesesarok munkájában és ott volt a soproni színtanoda elindításánál. Szerette volna, ha fiatalok értő és nyitott módon fordulnak a színház világa felé. Mindemellett dramaturgi feladatokat végez. A színház alkotói világa teljesen és komplexen érdekli, legyen az háttér munka, szöveg és darabelemzés, vagy a színészet. Kihívásokat lát az új feladatokban. Azt sem tartja elképzelhetetlennek, hogy egyszer esetleg elinduljon a rendezői szak irányába.

Ez is egy új élet lehet számára. A színpadi sokszínűségével együtt, amely mindig kinyitja lelkét a közönség számára.

Sportlövészet a hobbjia

Kevesen tudják, Molnár Anikó a Soproni Polgári Lövész Egyesület tagjaként Bencsik Balázs irányításával sportlövészetet foglalkozik szabadidejében. Szeretne majd versenyeken elindulni. Ahogy megfogalmazta: ha nincs a járványhelyzet, nem zárják be a színházakat, talán nem kezdett volna rendszeresen edzésekre járni. Így úgy érezte, tudtát szakítani a gyakorlásokra.

- Mindig is érdekelték az olyan jellegű egyéni és elegáns sportok, mint a vívás, vagy a lövészet. Koncentrációt, mentális felkészülést, fizikai állóképességet, önfegyelmet, gyors, összetett gondolkodást és nagyfokú belső összpontosítást, tartást igényelnek az embertől ezek a kihívások. A lövészet együttesen hordozza mindezt.

Párizsi éjszakák

Stéphanie és Laurent visszatér - Francia hangulatban, magyar gyökerekkel

Párizsi éjszakák címmel augusztus 21-én lép fel a fertőrákosi barlangszínházban két magyar származású francia sztárekes, Stéphanie Schlessler és Laurent Ban. Őket az idejü Mesés musicalekben már láthatta a közönség. Most kollégáikkal együtt a szonok, musicalek, filmzenék, operettek semmihez sem hasonlítható világába kalauzolják el a közönséget.

A nézők képzeletben végigjáratják velük a Champs-Élysées-t Yves Montand-nal, a Montmartre-ot pedig Edith Piaffal és Charles Aznavourral. Nosztalgizálnak a "Cherbourgi esernyők" és a "Házibuli" felejthetetlen dallamaival, meghallgathatják a híres francia musicalek: a "Rómeó és Júlia", a "Párizsi Notre-Dame" és a "Nyomorultak" megindító számait. Természe-

sen az olyan világhírű előadók, mint Céline Dion és Lara Fabian dalai sem maradhatnak ki a műsorból.

Stéphanie Schlessert először az Aida előadásban hallhatta énekelni a soproni közönség. Mindenkit lenyűgözött a hangjával, teljesítményével. Ez lett az ő mindörökké szerepe a leghűségesebb városban. Azóta szinte hozzátartozik a társulathoz. Részt vett a SingSingSing produkció nyári előadásaiban, a Zenta, 1697 rock-operában is játszik. Az idejü Mesés musicalekben is szerepelt és ekkor érkezett vele egy másik magyar származású francia sztárekes, Laurent Ban, aki hangjával, előadói stílusával szintén lenyűgözte a közönséget. Ketőjük duettje nagy élményt nyújtott mindenki számára. Ezen felbuzdulva 2021 nyarára exkluzív barlangszínházi koncertprogramot állítottak össze,

amely a klasszikus slágerek mellett a mai francia könnyűzene legismertebb dallamait is megidézi. Velük tartanak majd kollégáik.

Így varázsolnak majd emlékezetes párizsi éjszakákat most Fertőrákosra.

Stéphanie Schlessler, a hangvarázsló

A Franciaországban élő Stéphanie Schlessler, akinek édesanyja magyar származású, édesapja luxemburgi, Belgiumban született. Párizsba 18 évesen költözött, mert felvételt nyert az exkluzív Nemzetközi Musical Akadémiára, ahol évfolyamelsőként diplomázott. Stéphanie Schlessler számtalan nagy zenés darabban játszott már a világ több részén. A "Párizsi Notre-Dame" című francia musical ázsiai sorozatán Fleur de Lys szerepét énekelte. A féléves turné alatt közel 100-szor játszott ez a szerepet. Bejárta Dél-Koreát, Taiwan és Libanont. A következő felkérés a Rómeó és Júlia musical volt, ebben Júliát játszotta ismét Dél-Koreában. Párizsba visszatérve a Madiba című, Nelson Mandela életéről szóló musicalben lépett fel. A következő szerződése ismét

Ázsiába szólította, ugyanis a Rómeó és Júliát Kína nagyvárosaiban mutatták be. Magyarországon a soproni szerepei, az Aida siker után a fővárosi We Will Rock You musicalben játszott és most énekel a PS Produkció Sztárcsinálók magyar előadásában.

Laurent Ban, a dinamizmus

A 45 éves énekes, zenész és zeneszerző Franciaországban született, édesapja magyar volt. Ő nem tud magyarul. A zenei pályafutása mellett grafikus és festő diplomát szerzett, majd hamar a színpad világa felé vette az irányt. Játszott nagy zenés főszerepeket a Zorróban, az Aladinban, a Notre-Dame de Parisban, a Hairben, a Mozartban. Turnézott több helyen a világban, Ázsiában, Európában. Zeneszerzőként színpadra írta a Le Journal d'Adam et Eve és a Marlène D. The Legend műveket. Utóbbiért díjat kapott, mint legjobb francia zenei adaptáció. Saját albumokat is készített. A Mesés musicalek show után örömmel tér vissza ismét Magyarországra, a fertőrákosi barlangszínház légköre teljesen lenyűgözte.

Szerzőink, munkatársaink:

A lap tervező grafikusai:

Tölgyesi Tibor

Niedzielsky Katalin

Schütz Péter

Lengyel Tibor

facebook.com/Logodepo

logodepo.hu

Egy csók és más semmi barlangban

Kecskeméti operett érkezik Fertőrákosra

Egy kis édes félhomályban, Hallod-e, Rozika, te, Bár csábított ezer titok. Eisemann Mihály, a slágerkirály dalai megelevenednek egy nagyszabású produkcióban a legendák évadában. Az operett kedvelőinek az Egy csók és más semmi című előadás érkezik a Kecskeméti Katona József Színházból augusztus 27-én és 28-án a fertőrákosi barlangszínházba.

Az Egy csók és más semmi Eisemann Mihály egyik legkedveltebb operettje, melynek szövegét Halász Imre és Békefi István írta. Miután 1931-ben a második magyar hangosfilm, a Hyppolit, a lakáj című filmvígjáték óriási sikerű betétdalait megkomponálta, a következő évben mutatta be a Magyar Színház Honthy Hannával, Törzs Jenővel, Kabos Gyulával, Gózon Gyulával az Egy csók és más semmit, melynek címadó dala hatalmas sláger lett. A mű talán legismertebb feldolgozása az 1941-ben készült film Tolnay Klári és Jávor Pál főszereplésével tarolt mindenütt. A darab azóta kitörölhetetlen a műfajból és

levegővel a magyar színházak műsoráról.

Egy jól ismert történet kerekedett ebből az alkotásból a valószínű fiatalasszonyról, aki a per ideje alatt beleszeret egy fiatal férfiba, nem tudván, hogy ki is ő valójában. A fő cselekmény mellett, még további események is bonyolítják a sztorit, humoros félreértésekkel és fülbemászó dallamokkal. A végén persze mindenki megtalálja párját és a dolgok is a helyükre kerülnek, köszönhetően Sáfrány ügyvéd és Són Tóni kitartó munkájának.

A kecskeméti teátrum Szócs Artur rendezésében várhatóan és a tervek szerint Vörös Edit, Bori Réka, Koltai-Nagy Balázs, Orth Péter, Szabó Dorottya, Pál Attila, Sirkó László, és Csombor Teréz főszereplésével játssza az előadást melyben közreműködik a Kecskeméti City Balett és a színház zenekara is.

**Eisemann Mihály,
a slágerkirály**

Eisemann Mihály 30-nál is több operett zenéjét írta, megközelítő-

leg háromszáz dalt szerzett. Német nyelvterületen, Franciaországban, Dániában, Olaszországban, Angliában és Lengyelországban is játszották a darabjait. Érdekeség a pályafutásában, hogy miközben jogot hallgatott az egyetemen, párhuzamosan a Zeneakadémia zeneszerzés szakán is tanult. Nem is akárkiktől, Kodály Zoltán és Weiner Leó is oktatta. Tanulmányait a fennmaradt hírek szerint azért nem fejezte be, mert állítólag a diploma előtt egyik tanára úgy biztatta: „Maga nagyon szorgalmas fiatalember, de soha nem lesz zeneszerző.” Eisemann pedig ezt cáfolva, elment tisztviselőnek, majd bázongorista lett, s remek szövegírókkal találkozva olyan mai napig is legendás, örökzölddé vált számoknak írta meg a zenéjét, mint a Szeret-e még, Lesz magam juszta is az enyém, A vén budai hársfák, Lecsó, Negyvenhatos sárga villamoson, Holdas éj a Dunán, Mia bella szinyorina, János legyen fenn a János hegyen, Kié vagy, mondd, Van, aki bevallja, Jaj, de jó a habos sütemény, Bóg a tehén, Köszönöm, hogy imádozt, Pá, kis aranyom, Jöj-jön ki Óbudára, Maga nős ember.

Zuhanásaink abszurdba öntve

Álomjáték próbái kezdődtek Sopronban

Elkezdtek próbálni A zuhanás második pillanata című álmjátékot a Soproni Petőfi Színházban. A rendhagyó darab különálló jelenetei az abszurd műfajban beszélnek társadalmi problémákról, élethelyzetekről, melyek tartalma, gondolatisága reflektál a világra a valóság és a képzelet tükrében. A produkció játékmestere, a szövegkönyv készítője Papp Attila, a dramaturgia Molnár Anikó. Velük együtt szerepel Szócs Erika, Major Zsolt, Savanyu Gergely és Marosszéki Tamás. A készülő előadás művészeti vezetője Pataki András Jászai-díjas rendező, a konzulens Katona Imre.

Pataki András a próba megkezdése előtt elmondta, a most készülő előadás némiképp rendhagyó, különleges, kicsit a múltat idéző. A szövegkönyv egy bő tíz évvel ezelőtti műhelymunka alapján született meg és egyfajta lenyomata, emléke annak, hogy 1986-ban megalakult a Forrás Színház, majd megszületett a Forrás Színház. Olyan színészek dolgoztak az évek alatt a szabad színházi gondolkodást képviselő utazó csapatban, akik jelenleg is a soproni társulat tagjai, vagy az elmúlt esztendőben játszottak itt. A zuhanás második pillanata pedig azoknak a színházi mesterkurzusoknak, szakmai tréningeknek a tapasztalataiból jött létre,

melyeknek egyik vezetője Katonai Imre dramaturg, rendező volt.

A szakember „Játékmód és színészdraturgia az abszurd színház helyzeteiben” címmel tartott foglalkozásokat annak idején a Forrás Színház, később pedig a Soproni Petőfi Színház művészeinek. A kurzusok 2009 és 2013 között több fázisban zajlottak. Játékgyakorlatokat és szituációs rögtönzéseket kapcsoltak össze az elemző megbeszélésekkel. Az improvizációs tapasztalatokból jött létre az az előadás, melyet „A zuhanás második pillanata” címmel mutattak be 2013-ban Sopronban és néhány helyen az országban. Ez nem hagyományosan megírt szinda-

rab volt, hanem rögtönzésekre épülő drámai folyamatokat, helyzeteket mutatott be.

Ennek részesei voltak a jelenlegi soproni társulattól Papp Attila és Molnár Anikó színművészek. Ők az akkori tapasztalatok, Katona Imre kutatása, lejegyzetelt munkája alapján készítették el a mostani álmjáték szövegkönyvét. Alapul veszik az előző előadás helyzeteket, gondolatiságát, de ezúttal nem rögtönzésekre épül majd a történet. Egymás mellett, de egymástól függetlenül sorjázó rögzített, kötött helyzeteket, dialógusokat láthatnak a nézők. Ami összeköti őket, hogy az abszurd műfaj gondolatiságával, színpadi eszközeivel, a stílusra jellemző módon beszélnek olyan társadalmi kérdésekről többek között, mint a diszkrimináció, a családon belüli erőszak, a férfi-nő kapcsolat felborult szerepei, az életre jellemző állandó megfelelni vágyás, a hivatali útvesszők rejtelméi, a tanár és tanuló kapcsolata. A kis történetek segítségével szóba kerülnek, felvillan az egyén és a közösség viszonyának feszültségei, ellentmondásai, a minket körülvevő világ globális problémái. Természetesen a jelenetek hordozzák az abszurdra jellemző ketősséget, a váratlanságot, a mély gondolatiságot és a szituációkban rejlő gyakran groteszk, fanyar humort.

Papp Attila elmondta: az abszurd két önmagában koherens igazság ütközése, polemizálása. A két dimenzió találkozása pedig egy harmadik jelentéstartalmat hoz létre a színpadon. Úgy érzi, a most készülő álmjáték az abszurd segítségével mélyebb rálátást nyithat a világra. Ennek gondolatisága lehet szórakoztató, ugyanakkor mély szellemiségű, hiszen egy

műfaj, stílus segítségével mutatják be azokat a témákat, jelenségeket, melyeket ha közvetlenül ábrázolnánk, más hatást váltanának ki a nézőkben. Az abszurd ugyanis magában hordozza a realitást, de képzeletbeli jelenségek ábrázolása, kifejeződése és kapcsolata is lehet. Egyéni, váratlan és meglepő helyzetek talaja. Filozófiai, társadalmi, közösségbeli, vagy akár sorsbeli problémákat bonthat ki a humor nyelvén. Ezek a véleménykülönbségekben letisztulhatnak, de a mögöttes tartalom megmarad. Ennek ábrázolására töreksznek most ezzel az előadással.

Molnár Anikó hozzáfűzte, amikor készült a szövegkönyv, már akkor felfedezte, hogy bizonyos szituációk, jelenségek, melyek több, mint tíz éve még valóban abszurdnak, különlegesnek, hihetetlennek tünnek, ma akár reálisan, természetes módon megjelenhetnek az életben. A céljuk az, hogy a műfaj segítségével játékosan, szórakoztatóan, de gondolatébresztően mutassák be a valóságot, a képzeletet, a jelen, a jövő és a múlt tükrében létezésünk kalandjait, a világ helyzetét, problémáit az abszurd jegyében.

A zuhanás második pillanata álmjáték próbáit Sopronban folytatja a stáb. Amint a rendelkezések megengedik, kinyithatnak a kulturális intézmények, a közönség láthatja az előadást. Pataki András tervezi, hogy ezzel a produkcióval 2021-ben megemlékeznek majd a Forrás Színház 35 éves jubileumáról, hiszen a létrejött Forrás Színház jelenleg is szakmai partnere a soproni teátrumnak, az együttműködések, koprodukciónak pedig sikeresek, tartalmasak.

A megbízható elbeszélő nem hős

Hunyady Sándor: Bakaruhában – Szolnoki Szigligeti Színház, Szín-Mű-Hely

Nem túl sok Hunyady Sándor-darabot vagy -novellát ismerünk manapság. Legalábbis én – bevallom hősiesen-szégyenkezve. De nemcsak ezt a hiányt orvosolandó érdemes megnézni Szolnokon a Bakaruhában című előadást, hanem mert egy apró gyöngyszemet is felfedezhet az ember.

Hunyady Sándor Bakaruhában című színdarabját Valcz Péter rendezte s írta át a Szolnoki Szigligeti Színház Szín-Mű-Hely elnevezésű kamaraszínpadára. Csaváros szövésű szövegekönv született. A múlt század első felének ismert és kedvelt írója két műfajban, drámában és novellában is megírta a történetet. Valcz Péter és Szabó Csilla dramaturg nemcsak az utóbbiból emeltek át részeket a színpadi műbe, de korabeli (az első világháború idején járunk) vendégszövegeket is beillesztettek a mozaikba, emellett tisztelettel adózva idézik az 1957-es Fehér Imre-film néhány replikáját (főszerepben Darvas Iván és Bara Margit). Sőt: megalkottak egy játékkeretet, aminek segítségével ki-kiléphetnek a történet fikatív síkjából, és összeköthetik a színpadot a nézőtérrel. A szolnoki előadás ugyanis magára a színházi szituációra, a játék helyzetre is reflektál: a főszereplő és egyben narrátor, Sándorka – azaz Hunyady Sándorka, az író alteregója – folyamatosan ki-be járkal a történetbe. Ezzel a kerettel nemcsak az

irónia lehetősége teremődik meg, de az időtér is megnyílik, hiszen a narrátor a dráma folyamatos jelenidejére mint múlt időre reflektálhat. Ami azért is izgalmas, mert a narrátor jelen időben és szinte mai nyelvvezetben beszél hozzánk, nézőkhöz, majd belelép a korabeli (majdnem boldog békeidőt írtam, de hát háborúban vagyunk – a színlap szerint az aranykorbeli) cselekménybe, amiben narrálja, kommentálja is saját, akkori cselekedeteit – a történetre mint múltira és az író szemszögéből a saját színházi kísérletére tekint vissza. Ezzel az alkotók megidézik Hunyady Sándor életének közteslétét is, amiről az irodalomtörténet így ír: „úgy volt otthon mindenütt, hogy igazából soha, sehol sem volt otthon. Mindig kívülről tudta figyelni a világot. Egy baráti körben tett vallomása szerint dzsentriszemmel nézi a zsidókat, zsidószemmel a dzsentrieket, úri szemmel a szegényeket, szegény emberek szemével az urakat, kávéházból a kúriákat és kúriából a kávéházakat.”[1]

A színházi helyzet reflektáltsága lehetőséget ad arra is, hogy egy kicsit megmutassa a színházat belülről: érkezésünkkor a színészek egy katonai sátorban, majd a színpadon készülődnek, melegítenek, beszélnek be. Majd az orrunk előtt, leplezetlenül zajlik a gyorsöltözés (mi több: fontos dramaturgiai funkciót kap, beleját-

szik a cselekménybe). Nincs takarás: látjuk, ahogy a kellékes (Mérei Gabriella) a háttérben öntudatosan tüsténkedik, és mindig akkor és oda nyújtja azt a tárgyat, amikor és ahol a játzóknak szükségük lesz rá. A kedvesen morcos díszítők a nézők szeme láttára alakítják át egyik teret a másikba (szokatlan előtérbe kerülésükre a narrátor utal is: „kicsit halkabban, gyerekek, nehogy már rólatok szóljon a jelenet”). Szép összhang, csapatmunka rajzolódik ki a nézők előtt.

Ez a fajta játék helyzetet a közönséggel való cinkos összekacsintásra is lehetőséget ad, aminek legkedvesebb pillanata, mikor egy-egy néző belemeleg a játékba, és megkóstolja a légből kapott vacsorát. A kellékek egy része figyelemmel válogatott, mives tárgy (amit előadás végén – nem úgy, mint egy múzeumban – meg is lehet fogni), más része azonban a képzeletünkre van bízva, hiszen légnemű az anyaga. Valcz Péter díszletének lépcsőszerkezete, az egyszerű faasztal, székek, ládák, paraván nem törekednek az illúziókeltésre, jelzésszerűek (viszont rafináltan alakíthatóak át sokféle funkciójú belső és külső térére, az étkezőasztal cselédágygá például). Ezzel szemben a jelmezek (Kovács Flóra) részletgazdagok, mives kivitelezésűek, a kamaratér közelségében is jól láthatóan jó minőségű anyagokból készültek (keményített gallér,

selyemnyakkendő, súlyos pruszlik, hófehér, ropogós vászoningecske).

A történetnek szintén egy köztes állapot a kiindulópontja: Sándorka, az újságíró a hadseregben póttartalékos. Vagyis néha értelmiségi, néha pedig felveszi a bakaruhát. Ez adja a bonyodalom magvát. Mert Sándorka persze hogy megismerkedik bakaruhában (mint „álruhás királyfi”) egy cselédlánnyal, Vilmával. Aki persze hogy annál a háznál szolgál, a hova Sándorka egyébként, mint szerkesztő és újságíró úrfi, udvarol. Két világ, két kaszt határára táncol, egyensúlyoz főhősként is. De nem fog a macska egyszerre kint s bent egeret. És Sándorka is tudja – hisz el is mondja nekünk –: a maga „szenvadásadját” mindenkinek meg kell fizetni: ez a helyzet sem tartható sokáig. És a legnagyobb szenvedésadót nem ő fizeti.

Sándorka szerepében Dósa Mátyás láthatóan élvezi, hogy van mit játszani, élvezi, hogy (ön)íróniával kezelheti a szépfiú/aranyifjú figuráját, és megmutathatja annak gyávaságát, szégyenét is. Sándorka megbízható elbeszélő: nem akarja jobbnak festeni magát, mint amilyen valójában. Nagyon becsületesen vállalja a hibáját (hitványosságát? esendőségét? kicsi, emberi mivoltát? morális bukását?). Még úgyis, hogy tudja: a mese fonala túl fog nőni rajta, nem sikerül majd úgy gombolyítani, hogy

ő jöjjön ki jól belőle. Vállalja a kettős kudarcot: hogy főhősként és íróként is elbukik, mert nem tudja úgy befejezni a történetét, ahogy szerette volna – ahogy – s erre a darabban utalnak is – elbukik az egész huszadik század is, rögtön az elején, aztán utána többször. Vállalja mindezt azért, hogy így valljon szerelmet annak a hősnőnek, akit a történet síkján cserbenhagyott.

Mert az igazi főhős nem az elbeszélő, hanem a cselédlánnyal, Vilma „tisztá, mint a patyolat.” „...a gesztusában annyi önzetlenség, a hangjában annyi tapintat és annyi okosság volt, hogy szerettem volna megcsókolni a kezét”. Cseléd, akiben nincs alázat, alázatoskodás, csak természetesség. Ott van a dolgok rendjének tudása a csontjaiban. Egészséges a lelke, helyén van a szíve, és ő maga is a világban. Nincs benne semmi túlkomplicáltság, de egyszerűségében nemes és egyenes. Pertics Villó e. h. játéka csudálatosan megfelel ennek az erőnek: olyan biztosan uralja a színpadot, ahogyan Vilma a történetet, játékában őszinteség, sűrű, belülről jövő erő rejlik. Nem kell neki reflektor, magára vonzza a fényt.

Partneri üdítő és tiszta játékkedvvel teli alakításokat nyújtanak. Karczag Ferenc a szigorú családfelelőként egy másik generációt, másik világot, világnézetet képvisel, és bár öregúr már, még mindig mindenki

összerezzen a hangjától. Radó Denise a felfuvalkodott nagypolgárság látszatra mindennél többet adó nagyasszonyát mutatja meg. És azt is, ahogyan elveszti méltóságának látszatát is. Fejes Katica évődő, édes hisztérika (aki mulatságos jelenetet kapott ajándékba a rendezőtől, mikor is fúriadühében félkézzel felemelhet egy pianínót); legyen bár tapasztalatlan, rögtön átlátja a helyzetet, amikor az kell. Posgai Márton Palijának arcára odaköviült a jópofáskodás, a kedélyes viccelődés idült vigyora, ami csak akkor tűnik el, mikor cselédekre akar rámaszni. Gazdag, árnyalatokkal teli figurák. Örömmel játszik velük jót Kinczel József és Deme Gábor kisebb szerepeikben.

Műgonddal, odafigyeléssel elkészített ajándék ez az előadás játékosoknak, háttér csapatnak és nézőnek egyaránt.

Hol? Szolnoki Szigligeti Színház, Szín-Mű-Hely

Mi? Hunyadi Sándor: Bakaruhában

Kik? Szereplők: Dósa Mátyás, Karczag Ferenc, Radó Denise, Fejes Katica, Posgai Márton, Pertics Villő, Kinczel József, Mérei Gabriella.

Jelmeztervező: Kovács Flóra. Zeneszerző: Rubik Ernő Zoltán. Dramaturg: Szabó Csilla. Segédrendező: Deme Gábor. A színdarabot átdolgozta és rendezte: Valcz Péter.

[1] Hegedűs Gyula: Irodalmi arcképcsarnok. Hunyady Sándor.

(Színház.NET, 2020. 12. 07. szerző: Szemerédi Fanni, fotók: László Róbert)

Csak a címében régimódi

Először nagyon fájt, hogy az idei harmadik nagyszínpadi bemutatót nem láthatom élőben, csak streaming segítségével a világhálón keresztül.

Aztán köszönhetően a minőségi közvetítésnek - remek ritmusban váltottak a kamerák, jók voltak a kivágások, egyetlen pillanatra se éreztem, hogy lemaradtam valamiről, mert elkalandozott valaki a vezérlőben - sok-sok pluszt kaptam a kamerák által. Sőt, egészen biztos, hogy egy másik előadás maradna meg az emlékezetemben, ha nem képernyőn keresztül láthatom Csizsár Imre rendezését. Először. Mert az is világos számomra, hogy élőben is látni akarom, hiszen vannak benne játékok, alakítások, pillanatok, amelyek csak akkor lesznek meg nekem, ha az egész színpadot befoghatom. Ha erre gondolok, olyan izgalom fog el, mintha egy újabb premierre készülnék.

A Szolnokon elég gyakran, de mégiscsak vendégként rendező Csizsár Imre hatalmas feladatra vállalkozott. Aki olvasta Szabó Magda Régimódi történetét, avagy látta a belőle készült tévéfilm-sorozatot, az talán érzi: óriási műről van szó, amiből talán képtelenség két felvonásos színpadi drámát faragni. De nem Csizsár Imrének. Aki a több

évtizeden át zajló családtörténetből egy szálat megragadva mutatta meg a legfontosabb csomópontokat, miközben minden más úgy hömpölyög el a fővonulat mellett, mint a táncosok a színpadon. Egyszerűen kész vagyok attól, ahogy Csizsár Imre nyílt színi díszletezéssel, folyamatos színpadi jelenléttel zakatol végig ezen a történeten. Úgy, hogy közben nemcsak hiányérzetem nem lesz, de a társulat minden tagját, még talán az öltöztetőket, a sűgőkat és az aszisztenseket is hadra fogta a hatalmas szereplőigény miatt. És mindezt az Aba-Novák Agóra nem éppen erre alkalmas színpadán.

A teljes társulatot felvonultató előadásban a többségnek csak egy vagy dupla szerep miatt két-három jelenet jut, egyébként a hömpölygő vagy várakozó tömeget kell alakítaniuk. Viszont a többiekhez képest nagyobb lehetőséget kapó - és azokkal, alázattal élő - Molnár Nikolett, Kertész Marcella, Lugosi Claudia és Gombos Judit mellett Radó Denise, Pertics Villő és Jankovics Anna olyan alakítást nyújt, ami nemhogy méltó Csizsár víziójához, meg kiemelkedik az elmúlt években látottakból, de bárhol megállná a helyét és díjakért, elismerésekért, világhírért kiált. Ahogy Radó Denise, aki szinte folyamatosan a színpadon van, két és

fél óra alatt vagy negyven évet öregszik, miközben egyetlen pillanatra sem ereszi el Rickl Mária alakját, az valami fantasztikus. A Bakaruhában című darabban már a tehetségét megmutató, főiskolás Pertics Villő Jablonczay Lenke szerepében olyan csodálatos és szerethető, hogy most azonnal adják neki oda a diplomát és szerződteszük! A házártsos nagynéni, Gizella szerepében parádés Jankovics Anna pedig sokadszor ejt ámulatba azzal, ahogy felépít egy hatalmas érzelmi skálán mozgó karaktert. Nem szégyellem: régen csorogtak így a könnyeim szolnoki előadás után.

Hát az ilyen előadásokért érdemes azt csinálni és fenntartani! Mert arról még nem is beszéltem, hogy miközben leesett az állam a három színészű játéknak, az őket szolgáló társulat minden pillanatán és belemerégttem Csizsár Imre rendezői nagyságába, két és fél órán keresztül Debrecenben jártam, perlekedtem, vitatkoztam, nem értettem, rosszkedvű lettem vagy éppen égbe szálltam. Úgy, ahogy ebben a színházban a színháziak akarták. Mert beszippantott, megdolgozott és megdolgoztatott ez a csak címében Régimódi történet.

(részlet innen: Blogszolnok, 2021. 01. 05. szerző: Bajnai Zsolt, fotók: Noltész Zoltán)

Közönség nélkül az előadás sem az igazi

Különleges alkalom a színészek életében, ha nyugodtan, családi körben tudják tölteni az év végi ünnepeket. A Szolnoki Szigligeti Színház művészeinek, Lugosi Claudiának idén ez megadatott, talán a járvány egyetlen pozitív hozadékaként.

Előtte azonban igen sűrű próbaidőszakon kellett túlesniük, hiszen Szabó Magda csodálatos művét, a Régimódi történetet állították színpadra.

– Úgy gondolom, nagyon izgalmas, szép előadás született – meséli Lugosi Claudia. – A rendezőnk, Csiszár Imre nagyszerűen kézben tartotta a darabot, fegyelmezett próbákat tartottunk annak ellenére, hogy picit nehezen indult a folyamat. A járvány miatt ugyanis volt egy kényszerű leállás és próbákon is korlátozást jelentett az állandó maszkhasználat. Ez nekünk nagyon furcsa volt, de elfogadtuk, hiszen a mi érdekünkben tették kötelezővé. A színház mindenben megfelel a korlátozásoknak, folyamatos a fertőtlenítés, odafigyelünk az előírásokra. A nézők hiánya a próbákon nyilván még nem okozott gondot, a bemutatón viszont mindannyiunknak nagyon hiányzott a közönség. Persze drukkk, az izgalom ugyanúgy megvolt a premier előtt, hiszen tudtuk, hogy a kamera túloldalán ott vannak a nézők. Ráadásul a közeli képek miatt sokkal élesebben kijönnek a hibák, minden rezdülésünk, mimikánk jobban látszik. Mégis hiányoztak a reakciók, a taps, de főként az a légkör, amit a közönség jelenléte létrehoz. Megszoktunk, hogy teltház előtt játszunk, ott ülnek a nézők, együtt élnek az előadással.

A premiért követően jut idő némi pihenésre is a karácsonyi időszakban.

– Itthon töltjük ezeket a na-

pokat, szűk családi körben – teszi hozzá a színésznő. – Férjemmel, lányainkkal, anyósommal, illetve a sógornőmék jöttek hozzánk. Nagyon fontos volt számomra, hogy együtt legyünk, mivel a nagylányunkkal, Pollával, aki Ausztriában él, már hónapok óta nem találkozhattunk. Persze a kutyusaink, Liza, Daisy, Maya és Motyesz is állandóan a karácsonyfa körül pihengetnek. Édesapám viszont nagyon hiányzott, vele csak a net segítségével tudtunk „találkozni”. Korábban mindig együtt voltunk karácsonykor, de idén Kaposváron maradt, a saját biztonsága érdekében. Sajnos számomra szomorú időszak a karácsony, hiszen néhány éve épp december 23-án temettük édesanyját. Így nálunk ez az ünnep inkább csendesen, emlékezéssel telik.

A rövid szünetet követően aztán januárban újult erővel folytatódnak a próbák a szolnoki színházban.

– Az előző évadban csupán néhány előadást tudtunk lejátszani a Nyitott ablak című darabról, melyet Balázs Péter igazgató úr rendezett – tudjuk meg Claudiától. – Nagyon jól sikerült, szórakoztató előadás, lelkesen fogadta a közönség, de a vírus miatt nem lehetett eleget játszani. A tervek szerint most ezt fogjuk felújítani, s azt is online láthatják majd a nézők. Márciusban pedig elkezdjük próbálni a Dérynét és mindannyian bízunk benne, hogy mire áprilisban sor kerül a bemutatóra, már újra lehet közönség is a nézőtéren. Az üres soroknak igen csak lehangoló játszani, így érthető módon a legfőbb vágyunk, hogy mielőbb visszatérjen az élet a rendes kerékvágásba.

(Alföldi.hu, 2020. 12. 28.)

szerző: szs

Marica grófnő

– Budapesti Operettszínház

Daljáték az önbecsülésről

Amiként a nemzet első prózai színházától elvárható A Bánk bán, Az ember tragédiája, a Csongor és Tünde, az Űri muri Móricztól vagy Csokonai énekes boházata, Az özvegy Karnyóné s két szeleburdiak repertoáron tartása, akként illendő a nemzet Operettszínházának Kálmán Imre zenei hagyatékát gondoznia.

A KOR PARANCSA. A hagyatékigazgató akkor nem szimpla gesztus, ha újateremtő ereje van. Mit értünk ezen? Mielőtt széptani érvhálót kezdenék fenni védelemül a műfaj stíluskötelen egyensúlyozó alkotói alá, előbb egyszerű leszek: az operettnek a közönséget kell újateremtenie. Honthy Hanna ma Puskás Öcsinek dalol. A Marica grófnő a daljátékvilág 6:3-as rangú opusa. Könnyfátyolos szemekkel nézzük az '53-as angolverés mozi-ját, akárhányszor idézi fel a média. Az önbecsülésünk egyik forrása ez a futballgyőzelem, és felhajtóerő, hogy írassuk be foci-suliba a gyerekünket/unokánkat, magunk pedig töltjük meg mai lelátóinkat a reménnyel. A foci-sulis gyerekünk/unokánk a kombinatorika világába csöppen az edzéseken: látszatra eszement rohangálás eredményeként keletkeznek a gólhelyzetek, amelyek valójában a csapat kitervelt fortélyai. A legszebb gólok azonban fortélyfelettiek.

A Marica alkotói – bizonyos Budapesti Operettszínház menedzsmentjének intenciója szerint is – a közönség újateremtésére szövetkeztek. Berzsenyi Krisztina jelmeztervező, Cziegler Balázs díszlettervező és a világítástervező Dreiszker József az eklektika újhullámát jelentően, magyar motívumokkal gyarapították a jelenkori, egyetemes látványkultúrát. Bozsik Yvette rendezésében Manja, a cigánylány – az első premieren Zábrádi Annamária alakította – hangsúlyosan van jelen, amikor megjósolja Maricának, hogy nemsokára gazdag, nemesi származású vőlegénye lesz. Misztikus felütés. Nyomában alakot öltenek a sejtelmek: lábra kelt ábrándok lejtnek, és patás démonok kúsznak-másznak a szerelmesek körül.

A rendező koreográfus-vénája diktálja, hogy a testjátékkal való gondolat-kifejezésnek varázsereje lehet: hol tompítja, hol dúsitja a libretto reánk gyakorolt hatását, aszerint, hogy éppen közhelyes-e vagy szimplán töltet nélküli a szó. A stáb – a játékmester Tucker András, ifj. Zsuráfszky Zoltán koreográfus munkatárs és Krizsán Dániel, a másik koreográfus munkatárs – inger-özönnel bombázza a fiatalság figyelmét. A Színház Balettakara, a Bozsik Yvette Társulat, de a Szabó Mónika vezette Énekkar is, hol összehatásban pezsdítő kavalkádöt nyújt, hol kijó-

zanító tablókba áll be. És következik erre, a fortély feletti.

A jótékony nyüzsgés közepette, Pfeiffer Gyula vezényletével, a leghagyományoszerűbb előadásban, a darab klasszikus dalait hallgatjuk, úgy azonban, hogy megízleljük a slágerek foglalatát, a történetet is. Réges-rég, Vámos László főrendező-sége idején (1967-1980) mutatkozott először hajlam arra, hogy a librettóra drámaszöveggént tekintsenek. (Előző munkahelyén, a Madách Színházban [1956-1973 között] Vámos rendezte a legizgalmasabb, a langyos lélektani realitánál feszeőbb, a leginkább „kortársi” előadásokat.)

A történetet ismerjük. Egy Torockó környéki birtoknak Marica grófnő a tulajdonosa. Gazdatisztje, Török Béla álneven, a tönkrement Tasziló gróf, aki húga kelengyéjére gyűjti a pénzt. Marica egy szerelmi csalódást követően, feldúltan érkezik meg a birtokra. A grófnő már unja a társasági férfiakat, mind csak a pénzt akarja. Hogy kéri elriassza, kitalálja, van egy Zsupán Kálmán nevű vőlegénye, aki történetesen gróf. Csak hogy tényleg létezik egy mulatságos figura, akit így hívnak. Kisvártatva meg is jelenik, és mindent összekavar. Eközben jósolja meg a cigánylány Maricának a gazdag, nemesi származású vőlegényt. Marica inkább a kastélyban marad,

ne legyen a kérők zaklatásának kitéve. Tasziló beleszeret Maricába, és ezt megírja egy barátjának. Marica a levél alapján rájön, hogy egy elszegényedett mágus a gazdatisztje, ezért a társaság előtt hozományvadásznak nevezi. Majd persze felismeri, hogy Tasziló az ő érdekeit szolgálja, de ekkor már úgy tűnik, minden hiába. Szerencsére Tasziló nagynénje, egy bájos öreg hercegnő is tudomást szerez a történetről, és mindent helyrehoz. Marica és Tasziló boldog pár lesznek, eközben pedig Liza és Zsupán is szerelemben esnek.

A MŰFAJ PARANCSA. Hiába az álöltözék, első pillantásra egymásra talál két kamaszlelkű, öntörvényű ember. Szerelmi tusájukban az önfejlésük önbecsüléssé nemesedik, s az operett dramaturgiai törvényei szerint, a megbékélésükben a magányuk közös sorssá, szerelmi érdekközösséggé oldódik. Ebben a szellemi regiszterben nincs helye az érzelmotompító effektusoknak. A zenei vezető-karmester keze alatt úgy szólal meg a zenekar, ahogyan azt Kálmán Imre szívesen hallaná: a kotta iránti tisztelettel, hatásvadász elemek nélkül, de telítetten. A primadonna Fischl Mónika és a bonviván Dolhai Attila szerepbéli köteleltsége, hogy az arisztokrata fogalmához tapadó elvárás-hagyományt kövessék, legyenek egyszerre méltóságteljesek és könnyedek. E feladat mindkét paraméterét teljesítik: az énekük hiba nélküli, a színészetük komilfó.

Ugyancsak operett-dramaturgiai szabály, hogy a cselekmény másodszáján szereplők dobják sutba a visszafogottságot: legyenek szabadszájúak és virgocok. Amikor a felnőtt szerelmesek kamaszkodnak, az ifjabb nemzedék pedig duzzad a rejtőzködői szerepe miatt elfojtott erőtlől, könnyen előfordulhat, hogy energiáik feljebb tolják őket a másodvonali pozíció illő távpontjánál. A Tasziló gróf hűgát, Lizát játszó/éneklő Szendy Szilvi változatos műfaj-előélettel csöppent az operett világba. Évek óta játssza Jankát a világ egyetlen klezmer-operettjében, a Menyasszonytáncban, de musicalben is látható: Abigél (Kis Mari), illetve a Koldusopera Lucyjeként is színpadra lépett, majd egy másik Brecht-darabban, A kaukázusi krétakör című színművében Gruse szerepében mutatkozott be nagy sikerrel. Sőt, végzettséget szerzett a Színház- és Filmművészeti Egyetem drámainstrukturor-színjátékos szakán is, amely iskola a tudatos művelőjévé

is tehetette a karikírozásnak. Partnere, Laki Péter (Báró Zsupán Kálmán) történésznek tanult a szegedi egyetemen, előtte gimnáziumi színpadon járt, zenekarban játszott. Külön-külön és együtt is, a sokoldalúságukból merítve építik fel a szerepüket. Fergeteges kettőseikkel, a tánc tér különös intellektusú boszorka/ördög párja – méltán vívják ki a közönség zajos elragadtatását.

Számomra a Csárdáskirálynőnél a Marica grófnő azért kedvesebb, mert a cselekményi harmadik szálon, a klasszikus színjátékok égis megoldásait idéző, boldog véget hozó felvonásban karakteresebben megformálhatóak a szerepek. A bohózati réteg mértékletesen, de nem elnagyoltan van jelen, kitűnő megmutatkozási lehetőséget adva Lehoczky Zsuzsa (Cecília hercegnő), Faragó András (Dragomir Populescu Moritz herceg) és Földes Tamás (Kudelka, főkomornyik) számára.

HUNGARIKUM. Talán ma sem lenne újraalapított társulata Eger színházának, ha a debreceni Csokonai Színház igazgatója, Gali László elő nem áll hajdan egy öngyilkos poénnal. 1985 telén történhetett, hogy a műsortervezés időszakában a kultuszminisztérium illetékes főosztálya szovjet szerzők darabjait követelte a repertoárba, a közönség szervezők pedig nagyoperettet, mondván, évek óta hiányolja azt a közönség. Az igazgató-főrendező Gali azzal nyisszantotta el a gordiuszi csomót, hogy műsorra tűzte a szovjet Dunajevszkij Szabad szél című nagyoperettjét. Le is fokozták '86 tavaszán főrendezővé, ám szerencsére, mint Tasziló grófékhoz a nagynéni, érkezett valaki a hírrrel, hogy Egerben az igazgatói szék üresedik. Ebből a tanulság, brechtiesen: nem a Szabad szél a hungarikum. Legyen inkább egy ilyen, érzelmi fordulatokban bővelkedő, a fékezett jókedvet a hirtelen mélabúval váltakoztató, slágertömeggel dústott klasszikus zenemű, amelyet a világ higgadtabb értékrenddel élő felében a neves operatársulatok sem átnak játszani.

Balogh Tibor
Képek: Juhász Éva

Fotó: Art&Lens Photography

Fotó: Juhász Éva

Lánclabirintus

Übü a király, a zabszurd – REÖK Stúdiószínpad

A Szegedi Szabadtéri Játékok igazgatója, Herczeg T. Tamás rendezésében új abszurd-bemutatót tartottak a REÖK Stúdiószínpadon. Alfred Jarry két drámáját, az Übü királyt és A láncravert Übü-t Bodolay (Géza) dolgozta egyé. Stílusát (hangnemét) tekintve, a Jékely Zoltán fordítása alapján készült átirat és az előadás, negédes borzadály.

A darab szerzője nem múlt még tizenöt éves, amikor az abszurdot nemzette („az abszurd atyja”), holott nem is az ad abszurdum vitt képtelen mintaművét szándékozott megalkotni, hanem nagyon is valóságos drámahelyzetből építkezett: a fizikatanárának az íranta táplált gyűlöletét akarta gúnyrajzával viszonzni. Kétséges, hogy tudta-e, ki vezeti éppen az országot, amelyben él: nem a nagypolitikából merített mintát, s éppen ez a kisszerű indíték generálta az abszurd sokáig örökvényűnek tartott képletét. A képlet, persze alkalmazható a társadalomkritikai drámaműfajban is. Talán az ebbéli érzékenység (tapintat) jele, hogy három éve, bár a bérlői számára hirdette meg a Szegedi Nemzeti Színház az Übü a királyt, a bemutatóval a próbáig sem jutottak.

Meglehet, nem a metaforafrász, a helyi fizikatanárok elképzelt haragja volt a visszatartó, hanem az a grammatikai erőter, amelyben a szereplők szavai tenyésznek. Vessünk egy pillantást a bevezetőbeli stílus/

hangnem-meghatározás értelmező és eredetszótári háttérére!

NEGÉDES (melléknév, régies): fölényes magatartású (személy), aki anyagi, társadalmi helyzete, szellemi, testi kiválóságának érzése alapján öntelt. Mesterkéltén kényeskedő (személy), aki rátart, hetyke. Látszólag kedves (személy), aki burkolt ártó szándékát leplezi. A negédes vidéki kiskirály talpnyalókkal veszi körül magát. A negédes főnököt a háta mögött utálják a beosztottai. A negédes nő lekezelően beszél másokkal. A negédes lányt a háta mögött megvetik. (Megjegyzés: A szót téves eredet-levezetéssel kezdték „édeskedő” értelemben használni.)

BORZADÁLY: nagyon rossz érzés, amelyet erős undor, félelem vagy rémület kelt.

A darabösszevonás természetesen tetsző következménye, hogy Übü Papának két énje legyen: az első tételben az agyament királyé, a másodikban a zsigeri rabszolgáé parancsol: ennyiért azonban kár a színpadon reflektort gyújtani: a címszerepet játszó Balog József többet érdemel. Esetünkben a több az, hogy a két én homogén péppé gyúrásához van színészi leleménye egy olyan országban, ahol az igazi Übü egók kifejlődéséhez párszáz évet még várhatunk.

Leleményforrás azért akad itthon is. 1971-ben, a '68-as európai zsendülésre felelő halk terror időszakában jelent meg Hernádi Gyula regénye, Az erőd. Ebben üzleti alapon meg-

hirdetnek egy kétnapos háborút. A majdan szembenálló seregek egyike, az éppen folyó helyi háborúkat megjárta, jól fizetett zsoldos alakulat (az esetleges halál munkahelyi baleset, tartalmazza a bér a kockázatot is). A másik fél katonái viszont dúsgazdag emberek, ők csillagászati összeget fizetnek azért, hogy az erőostromban részt vehessenek. A csatafeltételek korrektek: a műanyagvár a majdani támadók szeme előtt épül, láthatják, hol öntik vékonyabbra a falakat, hogy legyen sebezhető pont. A várnép nőszemélyei számára garantált szolgálat, hogy foglyul ejtésük esetén erőszakolják meg őket.

Hernádi párját ritkító elme volt. Igazában az foglalkoztatta, miféle tudatállapotban válhat megrendelőjévé valaki az emberek tízezrei pusztulását okozó háborúcskákknak. Nem történelmi/politikai oknyomozásba fogott, hanem steril szellem-laboratóriumi körülményeket teremtve, modellezte a fiktív helyzetet, s eljutott keresésében az anyagiakban korlátozatlan, egzisztenciálisan az álmok és célok fölé emelkedett, abszolút szabad lényekig, akiknek még a halálfélelem sem karcolja a tudatát. Ilyen utóember Balog Übü Papája is. Élete/halála párja a játékban Sebők Maya. Übü Mamája, a női varázsa emlékének felidézésével operáló, parvenü feleség. Az országából elkergett Übü Papa az ő biztatására öleti meg befogadóját, Ventcell királyt. „Volt aragon király létedre megleg-

szel azzal, hogy ötven gumibottal föl-szerelt fickót a díszszemlére vezetgess, mikó egy kis fáradsággal az aragon koronát a pol-lóniai követhetné a seggfejedet?” Miután a litván főhercegi ranggal kecsgetett és személyes bosszúvágytól tüzelt Baszomány kapitány végrehajtja az elvárt men-relyetet, Übü Papa uralkodásnak ered. Semmi idő alatt likvidálja Pol-lónia nemességét, a törvényességről motyogó bírákat, az adószedőket, s személyesen járul népe színe elé a triplájára emelt dézsmáért. Csodál-ható-e, hogy a köz hangulatát ellene tudja fordítani Bunkoszláv, a hegyek közül visszamerészkedett uralkodói rokon, s orosz hadi segédlettel legyő-zik a trónfosztót. Látszatra. Mert az énje diadalmenete a börtönben, gá-lyarabságban is folytatódik. „ÜBÜ PAPA (...) Ha kihajítottak is, – eb-ből az országból is, és utasként köll mennem, mittedmén hová, attól még a láncravert ÜBÜ maradok! – Többé soha nem vezényelek! – Annál job-ban engedelmeskednek majd nekem! ÜBÜ MAMA Egyre távolodunk Franc-ia Országtól! (csuklik) – Iaa! – Iaa! ÜBÜ PAPA Testvéreim! – Ne nyugtalanítson a tartomány, ahol majd kikötünk! Csudálatos Biroda-lom lesz az! ÜBÜ MAMA Iaaa! ÜBÜ PAPA – Meglásd! Mindenképpen méltó hozzánk! – Hájj! – Lám, mi-csoda hájtek, korszerűen kortársas, hiperevezős birodalmi tengeralattjár-ón visznek oda!”

Evezős tengeralattjáró! Ebben az ámokfutásban, az asszony a művétől megszeppent démon, kinek az élet-ből való kihajózáshoz éppenséggel nem fülk a foga. A társtetteseként enyhébb, nem két- csupán egygolyós rabláncra ítélt asszonynak sincsenek gátlásai, legfeljebb a maradék arány-

érzéke vezet, hogy intse urát, legyen fontolva haladó az önfelszámoló uralkodásban. Szimbiózisuk intelli-gensen tölti be a grammatikai teret. Az előadás főerénye ez, ahogyan a durva, közönséges erőszaknyelvi szövegagyazatról társalgási szin-terre, szalon-szenybeszédé emelik a mondatokat. Köröttük Kosztolányi József, Farkas László Róbert, Bod-nár György, a történelemformáló személyek – számos szerepükben és tömeg-voltukban – szintén kiválóan teljesítenek.

Retro-futurista a díszlet- és jel-mezkompozíció. A korhoz, valós helyszínhez nem köthető térelem-ek – a két forgolódó, üreg/golyó üzemmódban működő nikkelszem, a bútorzat és az öltözékek – tűzfalat képeznek a direkt asszociáció ar-zenáljával közeledő hivatásos vagy természetes nézők ellenében. Le-hetne asszociációnk az Andrássy út 60. kínzókamrájára éppúgy, mint egy belvárosi fitneszteremre, s nem kevésbé Madáchtól Az ember tragé-díja Falanszter (XII.) színe. Egyik feltételezésünk sem lenne alaptalan.

Amióta világ a világ, háromféle az ember: a nagyobbik rész ostobán túri maga fölött egyetlen ostobának az uralmát, s van még, aki annyira ostoba, hogy emezektől független-nek képzelet önmagát. Utóbbi, ke-gyelmi esetben bizonyítványt kap a pszichikai státusáról, amellyel térí-tésmentesen utazhat a villamoson, ültében büntetlenül anyázhatja a kormány fejt, s vele az attól büzlő rendszert. Rosszabb a kegyelem, ha állami pályázaton pénzt nyer az ille-tő, amit aztán a villamos közösségi terében gerjedt nézetei megjelen-tetésére kívánna fordítani. E tette szándékával azonban feltehető módú

helyzetek láncolatába bonyolódik. Lánclabirintusba. Mondjuk, befo-gadja szövegét az örökcenzúra, mert ártalmatlan ostobaságnak véli. Szín-re is vinné vízióját egy holdkór-társ rendező, de... (itt a lánclabirintus, mint metafora kifejtése következik) vajh tudhatja-e a gyanútlan művész, hogy milyen szisztéma szerint te-keredik a lánc? Meglehet, sugárút-egyenes, csak huncut cikornyákkal fortélyozta a villamos utasa. Elegen-dő, ha kifeszíti? Aligha. Valójában a labirintusság a darab spiritusza. Ott bicsklik meg az előadás, ahol a rendező enged felbukkanni, ille-tve az indokoltnál tovább a felszínen lebegni a bohózatra hajlító motívu-mokat. A nyilvánvalótól távolodik el ilyenkor (nyilvánvaló: a dolog ön-magát jelenti, a mai beszédünkben a Kant-i magánvaló kevésbé érthető, miként operalexikonra van szükség a magánénekes szó megfajlásához is). Nyilvánvaló = rétegezetség mentes vagy kiterítettek a rétegei.

Az igazi abszurd, rabszurd, a zabszurd. Kezdetben, abban a tévhit-ben éltünk, hogy nem távoli a rokonság a nyugat-európai drámairoda-lomban és színjátszásban kivirágzott (elvirágzott) abszurd és kelet-euró-pai stílushasonmása között, amely utóbbi azonban a társadalmi álla-potaink hű tükre volt, az abszurd lé-tünk realista ábrázolása, s nem a ma-gánvaló képtelen. Ilyen a hatalom, ilyen benne a rablét – csakugyan. A való élet azonban minduntalan beéri és meghaladja a művészek abszurd-teremtő képzeletét. Ezért maga az abszurd a fikció. A szegedi előadás pedig: negédes borzadálylabirintus – minősített ingyencek fogyasszák!

Balogh Tibor

Képek: Németh György

Bolero

A GG Tánc Eger 2020. február 28-án mutatta be Bolero című táncjátékát az egeri Gárdonyi Géza Színház Nagyszínpadán. Az előadás Maurice Ravel, francia zeneszerző emléke előtt tiszteleg születésének 145. évfordulóján. Legismertebb művét, a Bolerót, a legerotikusabb klasszikusként tartják számon. Az alkotók azonban nem ragadtak le a közhelyeknél.

Hogy ez a színházi produkció sokkal több, mint amire számítanánk, az már az alcímből is kiderül: ökobalett. És valóban, a táncművészet és az ökológia találkozásáról van szó. 2020-ban, amikor az emberiség legnagyobb kihívása, hogy megmentsse önmagát és az életet maga körül a Földön, ez talán nem is annyira meglepő témaválasztás. Az előadó-művészetekben sajnos még mindig kevésbé jellemző a környezetvédelmi szerepvállalást sürgető repertoár, és mint ilyen, a Bolero különleges kincs. Az ember és a természet harmóniájának utópiája, a közelgő klímakatasztrófa és a felfenntartás kérdései jelennek meg a színpadon.

A másik érdekesség, ami azonnal feltűnik az alkotók listáját szemlélve, hogy a darabnak három koreográfus-rendezője van. Topolánszky Tamás (Harangozó-díjas, Érdemes Művész) tagozatvezető két másik koreográfust is felkért maga mellé: Rovó Virágnak ez az első koreográfusi munkája, Halász Gábor neve pedig már jól ismert a hazai táncéletben. Ravel misztikus zenéin keresztül így, hárman együtt, három különböző generáció szemszögét képviselve járják be azokat az utakat, amelyek kivezethetnek az emberi pusztításból és önpusztításából.

A három koreográfus elképzelését az előadás dramaturgia, Pinczés István, Jászai-díjas rendező fűzte egységbe. Bár nem mindig lehet egyértelműen szétválasztani, mi az ő koncepciója, mi koreográfusi elképzelés, a három rész zavartalanul egymamű, egymásra épülő szerkesztése az ő szakértelmét bizonyítja. Ugyanakkor, ha a kezünkbe vesszük a Bolero műsorfüzetét, a rész-

egységek leírásában megismerhetjük Pinczés István magas irodalmisággal fogalmazott gondolatait is, melyek a műsorfüzetet kivételes módon az előadás szerves részévé emelik.

A moderntánc bemutatókon megszokhattuk a letisztult, minimalista látványvilágot. A Bolero azonban ebből a szempontból is más. Bár a díszlet és a jelmez továbbra is praktikus és funkcionális, sokszimbólumos rendszer, a mű csúcspontja grandiózus és barokkosan fenséges. Papp Janó jelmeztervező hatalmas anyagmennyiséget megmozgatva lélegzetelállító képet tár elénk, mindeközben marad „minimalistán maximalista”: a színpadra álmódott díszlet jelmez is egyben; egy részlete sem felesleges; a mondanivalót erősítő, illuzórikus, kreatívan használható és kreatívan használt remek.

Az 1 óra 20 perces előadás komplexitása hatalmas fegyelmet és koncentrációt követel a táncművészekről. A társulat magas munkamorálja a darab minden pillanatában érzékelhető. Nagy energiákkal dolgoznak, a mozdulatokat a tudatosság, a gondolatosság és a valós érzelmi átélés vezeti. A színészi játék természetes, a jelenlét állandó. Az előadás végigvezeti őket a színpadi létezés minden skáláján: egyszer finom idegekkel rezegnek, másszor dühös energiával rombolnak; hol maga alá temeti őket a fájdalom, hol pedig felfalja őket a mohó hiúság; vágyuk lehet tiszta, nemes vágy, vagy zsigeri szenvedély. A fokozódó, katartikus csúcspontig vezető feszültséget egy pillanatra sem törlik meg. Teljesítményük minden szempontból elismerésre méltó.

A GG Tánc Eger Boleroja egy sokrétűen összetett, kidolgozott ösztönművészeti produkció. Minden eszközt megragad az expresszív közlésre, hiszen az üzenet mindennél fontosabb, a kifejezőmód mégsem erőszakos. A legtisztább, legbelsőbb énünkhöz szól, és a sugallt válaszok igazságát mind érezzük, hiszen az az „egyetemes természeti rend” mindannyiunkban létező igazsága.

Nagy Szilvia
Fotó: Gál Gábor

Az operett-dramaturgia központjában általában a primadonna-bonviván, valamint a szubrett-táncoskomikus karakterek állnak, a jelenetek pedig dal- és táncbetéteket tartalmaznak.

A zsánerre jellemző, hogy egy újabb adaptáció készítői az első darabváltozathoz képest módosítják a történet egyes elemeit, a karaktereket, esetleg kivesznek, de az sem ritka, hogy a szerző egy másik operettjéből emelnek át egy-egy dalrészlet. Azonban az alaptematikában eszközölt változások sok esetben megbontják a meglévő dal-történet viszonyát is. Ez figyelhető meg a 2019-es, a debreceni Csokonai Nemzeti Színházban bemutatott Csárdáskirálynőben is. A szóban forgó előadás rendezője Gemza Péter, társrendezője pedig Peller Károly, aki a korábbi

Csárdáskirálynő másképp

formálja át a keretet, hiszen mint egykori orfeumi lány, az ő közbenjárásával derül ki Anhilte (Gál Hilda), Edvin édesanyja titka. Így Edvin és Szilvia, valamint Bóni és Stázi is egymáséi lehetnek. Ezenfelül a darab az 1916-os (az első magyar fordítás) vagy akár az 1954-es (az ikonikussá vált; a Honthy Hanna/Cecília-központú; az átpolitizált, szocialista) verzióktól eltérő nőképpel dolgozik: egyrészt központi figuraként funkcionál az idősebb szubrett figurája, másrészt a többi női karakter jellemvonásai, tulajdonságai bővültek. Két új dallal – A hollandi menyecske (1920) Kálmán-operettből – is gaz-

belül is. Debreczeni Borbála díszletterve az ikonikus operettlépcső megtartásával, mégis kreatívan, a különböző színek izgalmas párosításával és játéval érzékelteti a helyszínváltozásokat. A jelmezek többsége a békebeli nagyoperettek stílusát idézi, egyetlen kivétellel: a szonettet az „orfeumi esküvő” jelenet alatt egy polka pöttyös (retró) ruhát visel – ez mintha a Made in Hungaria című musical egyik „megmaradt” jelmeze lenne...

Valamennyi főszereplő birtokában van annak a hang adottságának (és hangtechnikának), mely alkalmassá teszi a színészművészt egy operettszerep megformálására. Az arányok azonban itt-ott mégis elcsúsztak. Prózában a bonvivánt alakító színész – Haja Zsolt –, sem pedig a Szilviát megformáló színésznő (egyszer Nagy Kíra – aki a szubrett szerepben viszont sziporkázik –, másszor pedig Vörös Edit) nem képes hozni azt a színvonalat, amit többek között a szubrett-táncoskomikus (Bódi Barbara/Nagy Kíra[2] – Rózsa László) páros mutat az előadás egészében. Szkáli Edina koreográfiája ötletes, friss, mindvégig igazodik a színészek tánctudásához, képességeihez, felesleges kihívások elé nem állítja őket. A bonyolultabb kompozíciókat – okosan – a tánckarra bízza, így a táncok terén a nézőkben bizonyára nem marad hiányérzet. Habár a librettó több ponton szakít a hagyományos operett-dramaturgiával, a rendezés mégis számos olyan elemmel dolgozik, amit az elmúlt pár évtized operettszínpadain már megannyiszor láthattunk.

Lengyel Emese
Képek: Máthé András

(A szerző az előadást háromszor látta: először 2020 januárjában, majd 2020 augusztusában két alkalommal.; A kritika egy készülő tanulmány része, melyben három magyar nyelvű Csárdáskirálynő-változat librettóközpontú elemzésére vállalkoztam.

Augusztus 30-án a délutáni előadáson Stázi Bódi Barbara, este pedig Nagy Kíra formálta meg.)

szövegek könyveket felhasználva, mind az eredeti, mind pedig a Gábor Andor-féle magyar fordításból inspirálva alkotta meg az új librettót.

A változás elsősorban tematikai szinten figyelhető meg. A szövegek olyan alap dramaturgiai megoldásokkal dolgozik, mely jelen esetben képes megbontani a dal-történet viszonyát. Egyrészt új karakterek kerülnek a cselekménybe: Terka, egy idősebb komika és Leopold, Stázi édesapja. Terka figurája alapjaiban

dagodik az előadás, az egyik Terka, a másik pedig Anhilte karakteréhez tartozik.

Továbbá megtörik a lineáris történetvezetés: a narratív keret az I. felvonás 2. jelenetétől megbomlik azzal, hogy az első helyszínen a bécsi palota, míg az orfeumjelenetek csupán visszaemlékezések – ezek a színpadi jelenet képest nyolc héttel ezelőtt történnek. A lineáris történetvezetés megtörése által a színpadkép folyamatosan változik egy felvonáson

Élő színház a Veszprémi Petőfi Színháztól

Szilveszter estjén a színház vezetése és maroknyi csapata bejárta egész Veszprémet ÉLŐ, szórakoztató, zenés SZÍNHÁZI műsorokkal.

A Veszprémi Petőfi Színház vallja, hogy bár elsődleges feladata, hogy előadásokat adjon nézőinek, fontosnak tartják a társadalmi felelősségvállalást is. A tavasszal - országos szinten elsőként - a Veszprémi Petőfi Színház által indított „Maradj otthon, majd mi megyünk!” eseménysorozat annyira kedvelt lett Veszprém és a környező kistérségek lakói körében, hogy decembertől ismét megyei szinten kelt útra az élő színház. A közreműködők teljes biztonsága mellett vitték el egész hónapban a színház gyógyító, feltöltő erejét nemcsak a települések lakóinak, hanem veszprémi, valamint környékbeli idősek otthonok lakóinak, dolgozóinak is. A tavaszi eseményekkel együtt 115 alkalommal valósult meg a zenés összeállítás. December elején elindították „Jót tenni jó Veszprém-ben!” kezdeményezésüket, melynek keretében a társulat saját keze által készített, a színházat ábrázoló ékesekkel feldíszített élő, mini karácsonyfákat adtak át a Völgyikút Idősek Otthona lakóinak zenés, ünnepi műsorral egybekötve. Szintén kezdeményezésükkel lepték meg a Fenyvesvölgyi Gyermekotthon lakóit Mikulás alkalmából, egy kis ajándékkal és feltöltő műsorral, illetve adtak át három rászoruló, színházkedvelő családnak Angyalberletet, ezzel is szebbé téve karácsonyukat.

A Veszprémi Petőfi Színház is csatlakozott a közszolgálati televízió Jónak lenni jó kezdeményezéséhez, amely 2020-ban az autizmussal

élőket támogatta. Az alkalomhoz méltóan, szellemiségében és témájában is ideillő, nagy sikerű Esőember című előadásukra ajánlottak fel két darab igazgatói páholyba szóló belépőt. A produkciót az autizmus világnapján, április 2-án tűzik műsorra, mely után az adományozó exkluzív vacsorán vehet részt a teátrum gyönyörű előcsarnokában a darab szereplőinek körében. Emellett olyan dedikált relikviák tulajdonosává válhat, amelyet a főszereplő, Oberfrank Pál használ a szerepfórmálás és a játék során. Kezdeményezésükhöz egy kisfilmet is készítettek, mely megtekinthető a színház honlapján, Facebook és Youtube csatornáján.

Különös szilveszter volt az idei, de a Veszprémi Petőfi Színház maroknyi csapata nem adta fel, így is elvitte az élő kapcsolatot, a színházat, a szórakozást Veszprém város lakóihoz. Ünnepi díszbe öltözött kisbuszokkal, nyitott oldalajtón, tetőn keresztül juttatták el köszöntésüket és feltöltő, erőt adó műsorukat Veszprém minden részére. Este nyolc órától hajnali fél kettőig – dacolva a hideggel, a széllel, a huzattal és a fáradtsággal – örömmel járták az utcákat és igyekeztek segíteni a vírushelyzet enyhítése érdekében hozott korlátozások betartásának könnyítésében. „Erős kölcsönhatás alakult ki a befogadók és csapatunk között, melyből töltekeztünk és kitartottunk! Köszönjük Veszprém!” – olvasható a színház honlapján. Körjáratukat egész este Facebook oldalukon is közvetítették képek, videók formájában, melyek visszanézhetőek.

Januártól is tovább folytatódik zárt kapuk mögött a szakmai munka a teátrumban! A tervek szerint kezdtek el Bródy Sándor: A tanítónő című

drámájának próbáit. A darab színházuk igazgatója, Oberfrank Pál Jászai-díjas, Erdemes művész rendezésében kerül színpadra, főszerepben Bori Rékával, Kőrösi Csabával és Szalay Bencével. Az előadásban számos régi és új társulati tag is látható lesz.

A Veszprémi Petőfi Színház minden helyzetben közösségben a közönséggel!

„Vigyázzanak magukra, hogy hamarosan találkozhatunk!”

Források:

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2020-12-19/Szazadik-alkalommal-indult-utjara-Maradj-otthon-majd-mi-megyunk-programorozatunk>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2020-12-21/Meghatosziv-melengeto-pillanatok-a-Maradj-otthon-majd-mi-megyunk-esemenyunkon>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2021-01-01/Jot-tenni-jo-Veszpremben-Veszpremi-Petofi-Szinhaz-eleny-adt-Veszpremnek>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2020-12-23/Jot-tenni-jo-Veszpremben-Atadtuk-karacsony-ajandekunkat-a-Volgyikut-Idosek-Otthona-lakoinak>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2020-12-23/Jot-tenni-jo-Veszpremben-Angyalberlettel-leptunk-meg-harom-veszpremi-csaladot>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2020-12-12/A-Veszpremi-Petofi-Szinhaz-is-csatlakozott-a-Kozszolgalmati-televizio-Jonak-lenni-jo-kezdemenyesehez>

<https://www.petofiszinhaz.hu/Hirek/2021-01-01/Jot-tenni-jo-Veszpremben-Veszpremi-Petofi-Szinhaz-eleny-adt-Veszpremnek>

Megkezdődött a Kakukkfészek próbafolyamata Nagyszerű színművel készül a teátrum a színházi világnapra

Pataki András, a Soproni Petőfi Színház igazgatójának rendezésében állítja színpadra a Békéscsabai Jókai Színház Dale Wassermann Kakukkfészek című darabját, amelyet szinte mindenki ismer az öt Oscar-díjat nyert, Jack Nicholson felejthetetlen alakításával készült filmből.

Az eredeti regényt Ken Kesey írta (Száll a kakukk fészkére), amely egy elmegyógyintézetben játszódik, s melynek egyik főbb szereplője, Bromden főnök félvér indián. A mű értelmezését némileg árnyalja, hogy Ken Kesey szintén ehhez a népcsoporthoz tartozott, s hogy fiatalkorában anyagi nehézségei miatt gyógyszerkísérletekben vett részt, és saját bevallása szerint is ezek az élmények, a kórházban tapasztalt visszaélések készítették a regény megírására.

A békéscsabai Kakukkfészek a rendezői elképzelés szerint egy régi kulturális épület, egy funkcióját veszített kolostor falain belül kap helyet, amelynek korlátlan ura Ratched nővér (Kovács Edit Jászai Mari-díjas), aki nyájas modora ellenére is féltelmes manipulátor. A régi betegek, akik egyébként is küzdenek féltelmekkel, frusztrációikkal, már meg sem próbálnak ellenállni, önként mondanak le jogaikról. Ebbe a mozdulatlanságba dermedt milióbe robban be McMurphy (Csomós Lajos), hogy

letöltse öt hónapnyi szabadságvesztését, mert korábbi helyén – kötekedő természete miatt – pszichés betegnek gondolták. Reményei szerint egy kórházban könnyebben átvészeli ezt az időt, és életigenlése valósággal felpezsdíti az osztályt. Még Bromden főnök (Katkó Ferenc) is mellé áll, pedig az óriási indián eddig kisebbrendűségi érzésével küszködött, és évekig sikeresen tette magát süketnéhány. Közösséget tud-e kovácsolni egy kisstílusú bűnöző a maguktól is elidegenedett betegekkel? Győzni tud-e MacMurphy majdnem örök optimizmusa, a közösség erejébe vetett hite, vagy törvényszerű, hogy el kell buknia a világ agyafűrt gonoszságával szemben? Ezt a különleges párharcot mutatja be az előadás, amely nem nélkülözi a humort, az elfojtott szexualitás megjelenítését sem, s amelyről az olvasópróba alapján is elmondható, hogy kivételes, elgondolkodtató, több aspektusból is értelmezhető alkotás lesz.

A szöveggönyv azon az őspéldányon alapszik, amelyet Bujtor István vitt színre a nyolcvanas években, a darab az alkotók szándéka szerint főhajtás a színész emléke előtt. A Kakukkfészek premierjét – ha a járványügyi helyzet megengedi – március 26-ára tervezzük, a színházi világnapon, március 27-én pedig díszelőadásra várjuk nézőinket.

Szilágyiné Szabó Ágnes

Hét előadás most bármikor megtekinthető

December végén Önök is az ünnepekre készülődtek, tudjuk, hogy nem csak a békéscsabai Jókai Színház kínálatát bújták.

Még nem maradtak azonban le végleg semmiről! A decemberben (online) bemutatott előadások idén januárban BÁRMIKOR megtekinthetővé változtak.

Tallózzon előadásaiból most! Nézzon körül nálunk és ha tetszik: foglaljon virtuális helyet nézőterünkön. A következő 30 napban elérhető előadások rövid ismertetőit kattintson ide:

<https://online-jokaiszinhaz.jegy.hu/#/event>

Óévbúcsúztató újévköszöntő

A szilveszter mindig jó alkalmat nyújt a számvetésre és az új év előkészítésére – erről kérdeztük Seregi Zoltánt, a Békéscsabai Jókai Színház direktorát.

- Hogyan foglalná össze a Békéscsabai Jókai Színház 2020-as évét? Milyen kihívásokkal kellett megküzdenie a teátrumnak?

- Nem kétséges, hogy a pandémia volt az idei év legnagyobb próbatétele, amelyben a társulat remekül helytállt. A tavasz folyamán rengeteg verset mondtak el, énekeltek, saját maguk vették fel a produkciókat. A legsikeresebb ötletünk a Színház hához megye-sorozat volt, amivel az otthon maradt, sokszor minket csak ablakból, erkélyről néző emberek életébe szerettünk volna jókedvet csempészni.

Villámgyorsan reagáltunk a nyitásra, június 20-án, az enyhítésekre néhány nappal már előadás volt. A vörös postakocsi helyett – amelynek színpadra állítása nehézségekbe ütközött – a Szerellem, ó! című előadással tudtunk kezdeni, amit elfogadott a közönség, szinte alig volt visszamondás.

A mostani helyzet sokkal kedvezőbb, hiszen legalább mi tudunk dolgozni. Három bemutatót készítettünk elő, és egy főpróbahét után közönség elé tudjuk vinni a Pezsgős vacsorát, a Viktoriát és a Családi ágyat. Bízom benne, hogy január végétől lehet játszani.

Óriási bevételről estünk el a pandémia miatt. Huszonnégy ifjúsági bérletünk volt, ám a szülők és az iskolák – érhető – óvatossága miatt csak hét bérletházat tudtunk eladni, így olcsóbb előadásokat kellett tervezni. A Nagy családertőt be tudjuk mutatni. Nagyon fájó a fiatal korosztály elvesztése. Bízunk benne, hogy visszatér a gyermekközönség!

Fontos, hogy az idei esztendőben a közalkalmazotti jogviszonyról átálltunk az alkalmazotti jogviszonyra, amely sokkal szabadabb lehetőséget biztosít a bérek rendezésére, az előbbi megkötötte a kezünket.

- Az idei év kimozdította az embereket a komfortzónájukból, a színház pedig a streamelt előadások révén kikerült – nem túlzás – ország-világ szeme elé. Az online jelenléből fakadt-e szemléletváltás? Hogyan tudta felvenni a teátrum ezt a más csapásszámot?

- A streamelés nem okozott gondot, mert már évekkkel ezelőtt kiépült a videóár Vámos Zoltán szakértő vezetésével, rögzítettük az előadásokat, így csak minimális utómunkákra volt szükség, amelyek jelenleg is folynak, hiszen január folyamán még biztosan streamelt előadásokat fogunk értékesíteni. Januári online premiere lesz terveink szerint a Psychónak és az Egri csillagoknak.

Ne felejtjük el, hogy a streamelés színházellenes, hiszen a színház lényegét veszíti el: megfosztja azt a közönségtől. De új közönségréteget

nyertünk: azokat, akik az országon belüli távolság miatt vagy külföldi tartózkodásuknál fogva nem láthatták Békéscsabán az előadásainkat, és szeretnénk őket magunk mellé állítani. Ez némi vigaszt nyújt az óriási bevételkiesés mellett. A Hotel Mimóza három előadást élt meg, de több száz bérletes kupont váltott rá, és lehetőséget teremtettünk arra, hogy a régebbi előadásainkból többet is meg tudjon nézni a közönségünk.

- Mit várunk 2021-től, ha már elkezdhetünk játszani?

- Alapvetően optimista vagyok, és szeretnék következetes lenni, a vállalásainkat teljesíteni. A Nemzeti összetartozás évadának előadásait láthatja a közönség, de lehet, hogy sűrűtünk kell az előadásokat – ennek természetesen az a feltétele, hogy mihamarabb fogadhassa a színház a közönséget. Az is előfordulhat, hogy a bemutatók egy része átcúszik a jövő évadra.

- Január, február, itt a nyár – megszoktuk, hogy a társulat fesztiválokon lép fel, vendégszereplésre megy, ahogyan Békéscsabára is várunk meghívottakat, és ne felejtkezzünk meg a Városházi Estékről sem... Megtudhatunk-e valamit az erre vonatkozó tervekről?

- Bízom benne, hogy nyárra helyreáll a rend. A Városházi esték színpada tavalyelőtt megújult, most pedig elkészült a szép új nézőtér. A társulat Szarvasra, Egerbe készül, ahol fellépünk a fesztiválokon.

- Még korai a 2021-2022-es évadról beszélni – de azért kaphatunk némi támpontot a következő évről?

- A Komáromi Magyarok Dal-színházal készülünk közösen egy előadásra: Jókai Mór Szeretve mind a vérpadig című regényének színpadra alkalmazott változatát fogjuk bemutatni a komáromi erődben, később egy kőszínházra igazított változatát pedig természetesen itthon. Ez az új évad első fecskéje. A további tervek még egyeztetés alatt vannak. Tárgyalásban vagyunk a János vitéz zenés változatáról, hiszen Petőfi-évforduló következik, de egyébként sem hiányozhat a színpadunkról.

- Mivel fejezhetnénk be az év utolsó interjúját, ha nem a jókívánásokkal...

- Köszönet a társulatnak az idei helytállástért, köszönet a közönségnek, hogy nem hagytak el bennünket, és továbbra is velünk tartanak! Nagyon boldog új évet kívánok Békéscsabának és az egész országnak, szeretném, ha megszabadulnánk a vírustól, és normális életet élhetnénk, játszhatnánk!

Szilágyiné Szabó Ágnes

Rabul ejti a nézőket a kecskeméti Egy csók és más semmi – ígérik az Annie-t játszó primadonnák

Szívpezdító romantika, rengeteg humor, titkok garmadája, mindez fülbemászó slágerekkel megspékelve - röviden így foglalhatjuk össze, mitől töretlen a mai napig az Egy csók és más semmi című operett népszerűsége. Nemcsak nézőként lesz élvezetes Szócs Artur rendezésében a darab, hanem színészként is az. Már a próbafolyamat vidám és kellemes hangulatban telt - mondja Bori Réka és Vörös Edit, akik először vendégeskednek a Kecskeméti Nemzetiben.

A két primadonnát felváltva láthatja majd a közönség Annie, a válófélben lévő fiatalasszony szerepében. Mindkettejük számára ez az első közös munka Szócs Artur rendezővel.

“Mindig pozitív véleményeket hallottam a kecskeméti színházról, ezért izgatottan vártam ezt az együttműködést. Amit sajnálok, hogy a vírushelyzet miatt magát a várost nem igazán nyílt egyelőre lehetőségem megismerni” - kezdi Bori Réka.

“Számomra is ugyanilyen kellemes élmény, nagyon örülök, hogy Cseke Péter direktor bizalmat szavazott nekem” - teszi hozzá Vörös Edit.

A járványhelyzet után, ha kinyithat újra a színház, legalább akkora szüksége lesz a közönségnek a megmosolyogtató helyzetekkel teli, felhőtlen szórakozást ígérő

előadásra, mint anno, a darab első színrevitelekor. Az Egy csók és más semmi garantáltan kiszakít mindenkit a szürke hétköznapiokból és egy szemet gyönyörködtető, esztétikus világba repít. A néző figyelme egy pillanatig sem fog lankadni, annyi mókás jelenet ékelődik a romantika közé. A művészek - köztük Edit is - már legalább annyira várják, hogy átéljék ezt estéről estére, mint a színházbarátok: “Színészként lételemünk az emberekhez kapcsolódás, ezért a pandémiát egy zuhanásként éljük meg. Az, hogy egy ilyen vidám darabot próbálhattunk, nagy lendületet adott, és alig várjuk, hogy megnevetessük a közönséget ezután a nehéz időszak után.”

“Remek hangulatú próbafolyamatot vagyunk túl, sokat kacagtunk egymáson, a helyzeteken, a bedobott új ötleteken. Artur maga is nagyon jó humorral rendelkező ember, kiváló érzeke van a poentírozáshoz, de ahogyan instruál minket, sokszor az is egy showműsor” - avat be Réka.

Hiába azonos a szerep, Edit és Réka két különböző személyiség, így magától értetődő, hogy a két Annie között lesz némi eltérés, de Edit szerint “pont ettől szép, hiszen a színésztársaktól is más impulzusokat kapnak, ami színesíti a játékot”. Egy valami azonban bizonyosan közös bennük: hatalmas színészi munka bújjik meg egy-egy ilyen produkció

mögött, hiába gondolja gyakran a kívülálló könnyű műfajnak a szórakoztató előadásokat.

“Hitelesen színpadra vinni egy operettet mindig igazi kihívás, de Artur magabiztosan balanszíroz a határon, hogy ne legyen túlzóan giccses, poros vagy mű, de lecsupaszított, kiüresített sem. Egyszerre táncolunk, játszunk és énekelünk, most ráadásul mindezt maszkban tesszük, ami nagyon megterhelő fizikailag is” - világít rá Réka. Edit szintén így éli meg: “Az utóbbi években főként nagyoperettekben játszottam, ez azonban most egy kissé más stílusirányzatot igényel kisoperett lévén, tehát viszább kell fognom magam. Mindenesetre, nagyon szeretem játszani, igazán kedvelem benne Eisemann Mihály jól ismert slágereit.”

Az olyan híressé vált dalokat, mint a Kié vagy, mondd; a Hallod-e Rozika te; az Egy csók és más semmi vagy a Holdas éj a Dunán a Kecskeméti Nemzeti zenekara élőben játsza majd az előadások alkalmával. A járványügyi szabályok betartása miatt azonban renthagyó módon kizárólag zongorakísérettel zajlott a teljes próbafolyamat. Edit ezért már nagyon várja, hogy „a zenekari árokból felcsendüljön a zene, mi pedig kényelmesen behelyezkedjünk és ringatózunk a zenekarral”.

“Amikor úgy énekelünk, hogy a teljes zenekar zenél, az óriási biz-

tonságot ad, más érzéseket hoz elő a színészből” - teszi hozzá Réka. “A színház új énekkarával is könnyen összecsiszolódunk, mindenki rendkívül lelkes, lélekemelő együtt dolgozni velük. Ez az összes társulati tagra igaz, akivel most együtt kell működünk, befogadóak és segítőkészek voltak velünk.”

Abban a korszakban, amikor az Egy csók és más semmi játszódik, még sokkal nagyobb súlya volt, ha egy nő kimondta: válni akar. Mára ugyan szinte természetessé vált a házasság felbontása bármelyik fél részéről, azonban ez nem tette könnyebbé a folyamat lelki részét, ugyanúgy egy komoly és nyomasz-

tó döntés maradt. Épp ezért Réka számára “nem volt meghatározó a karakter megformálásában, hogy milyen évszámot írunk”. Inkább a stílusra helyezte a hangsúlyt, amit ez a műfaj megkíván: egy primadonna rendkívül elegáns, minden mozdulata a megtestesült nőiesség, lágyság, amit lenyűgöző ruhaköltemények fokoznak.

“Kovács Andrea jelmeztervező két csodaszép ruhával lepett meg minket, amelyek kiválóan illeszkednek az art déco stílusú díszletbe, illetve praktikusak is. Az egész látványvilág rabul ejti majd a nézőket!” - ígéri Edit.

Szerző: Sárdi Barbara

Tavasza elkészül a Csoportterápia című kecskeméti tv-film

A Nemzeti Filmintézet (NFI) gyártási támogatásával színházak, valamint filmesek együttműködéséből készülhetnek izgalmas, „crossover” művek. A Kecskeméti Nemzeti is pozitív elbírálásban részesült a pályázaton, amelynek célja az volt, hogy mindkét terület alkotóinak és szakembereinek munkalehetőséget biztosítson a pandémia miatt kialakult nehéz helyzetben. A Kecskeméti Katona József Nemzeti Színház és az FP Films Kft. együttműködésében már forgatják a Csoportterápia című filmet. Cseke Péter rendező, a Kecskeméti Nemzeti igazgatója elárult néhány kulisszatitkot a produkcióról.

Galambos Attila - Sente Vajk - Bolba Tamás: Csoportterápia

Mindannyian segítségre szorultunk. Ki-kí a maga módján keres megoldást a hétköznapjait megkeserítő problémákra. Közülünk páran úgy döntöttek, csoportterápiába fojtják bánatukat, mert egyedül nem megy. Csábító lehetőség a mieinkkel hasonló sérüléseket elszenvedettek társaságában megvitatni gondjainkat - egy hozzáértő vezetésével. Már az is sikerként könyvelhető el, ha egyértelmű kérdéseket tudunk megfogalmazni ügyünket illetően, például, hogy hol van az orvos? Nélküle nem biztos, hogy a legördülékenyebben indul ez a történet és különben is, kik ezek itt körülöttem a mondvascinált problémáikkal, mikor az én életem sokkal nagyobb kátyúban van?! A hat pszichés problémákkal küzdő ember kalandjait egy különleges műfaj, mjuzikalkámed

formájában kacaghatjuk végig. Hamarosan immár tv-filmként.

– Miért pont ezzel a darabbal indult a Kecskeméti Nemzeti ezen a pályázaton?

– Cseke Péter: Két előadással vettünk részt a pályázaton: a Csoportterápiával és A beszélő köntössel. Mindkettő igazán nagy sikert aratott, szerette őket a közönség. Nagy örömmünkre szolgál, hogy 15 másik színházzal együtt mi is elkészíthetjük a saját filmünket. Az országban sokfelé játszották és tűzik másorra mostanság is a Csoportterápiát, de a szerzőknek a kecskeméti nyerte el leginkább a tetszését. Ez óriási megtiszteltetés!

– Kik alkotják a stábot?

– Talán nem túlzás azt mondanom, hogy egy olyan forgatócsoport-

tal pályáztam, akik a fiatal generáció legkitűnőbb filmes alkotói az operatőröktől a világosítókig, a producortól a scriptesig. Kiváló egymásra találás volt ez az FP Films Kft. munkatársaival. Tehetségesek, érzékenyek, remek rálátással rendelkeznek a szakmára és nagyon készségesek.

– Mennyire idegen a filmrendezői szerep?

– A kamera másik oldalán jó néhány alkalommal álltam már, sok tv-filmet forgattam színészként. Ebben a szerepkörben azonban ez az első megmérettetésem. Nagyon szép műfaj, jobban hasonlít a színházra, mint a mozikat kiszolgáló játékfilmek készítése, mivel itt nagyobb egységeket lehet egyszerre rögzíteni. Látom folyamatosan mindkét kamerát, ha felfedezek valamit, amin még kicsit csiszolnék, akkor rögtön jelezni tudom a stáb felé a kéréseimet. Mivel nem vagyok még gyakorlott filmrendező, különösen fontos, hogy ilyen profeszionális stáb vesz körül.

– Mennyi módosítást tartalmaz majd a film a színházi előadáshoz képest?

– Eredetileg egy régi, lepukkant, szocreál stílusú művelődési házban játszódott a darab, meg is néztünk jó néhány ilyen helyszínt Kecskemét környékén, de egyik sem nyerte el igazán a tetszésünket. Elkezdünk tehát alternatív ötleteken gondolkodni, és így jutottunk el a Four Points by Sheraton kecskeméti hoteléig. A fő helyszín tehát egy konferenciaterem lett, ahol rendszeresen tartanak

csoportterápiát. Emiatt átírtam kissé a cselekményt, de jelentős változtatásokat nem igényelt. Rövidebb lesz a film a darabhoz képest: kétfelvonásos előadás helyett 110 percbe kell most beleférnünk.

– A szereposztás szintén módosult.

– A 2015-ös darabból Hajdú Melinda (Natasa), Aradi Imre (Ervin Iván) és Dobó Enikő (Jetti) tűnik fel. Különösen örülök, hogy Sente Vajk elfogadta az invitálásom Lajos karakterére - az ősbemutatón, illetve azóta közel kétszázszor játszotta a megörögzött hipochondert. Jankovics Anna Szolnokon alakította Trixit, Járai Máté pedig Győrben formálta meg Sziszit. A próbák alatt máris igazolódott, hogy remek választás volt mindhárom művész. Ugyancsak újdonság, hogy a Kecskeméti City Ballet 12 táncművésze is csatlakozott a produkcióhoz, igazán látványos koreográfiákkal színesítik a filmet.

– A látványvilág hogyan változott?

– A prózai történet egy helyszínen játszódik, viszont amikor megszólal a zene, akkor bármi megtörténhet. Ehhez alkalmazkodik a jelmez: ezekhez a zenés-táncos jelenetekhez sokkal elevenebb jelmez társul, mint a csoportterápiás részekhez. Tihanyi Ildikó tervezi őket, aki régóta nagy-szerű alkotótársam. A koreográfiáért a Kecskeméti City Ballet vezetője, Barta Dóra felel, míg a zenei vezető Károly Katalin, aki ugyanezt a pozíciót tölti be a Kecskeméti Nemzetiben is. Igazán összeszokott csapat vagyunk tehát.

– Mikor láthatjuk a filmet?

– December közepére végzünk a felvétellel, januárban pedig elkezdjük megválni a filmet, tehát úgy gondolom, tavaszra elkészülünk.

Szerző:
Sárdi Barbara

Szöcs Artur: Édes, abszurd mese az Egy csók és más semmi

A szilveszterre tervezett Egy csók és más semmi bemutatójára várni kell, míg a járványügyi korlátozásokat feloldják, és újból fogadhat nézőket a színház. Szöcs Artur, a darab rendezője azonban töretlen lelkesedéssel készül arra, hogy megnevetessék a Kecskeméti Nemzeti közönségét ezzel a kedves történettel.

Ez lesz az első kecskeméti rendezése. Hogyan érzi magát itt?

Szöcs Artur: Nagyon örülök, hogy itt lehetek, kiváló a csapat, remélem, hogy a későbbiekben lehet még folytatása a közös munkának. Kicsit sajnálom, hogy a várost eddig nem sikerült jobban megismernem, hiszen a zárva tartás miatt még egy ebédet sem tudtam elkölteni.

Ön választotta az Egy csók és más semmit vagy kimondottan erre a darabra szolt a felkérés?

A szilveszteri zenés előadás színpadra vitelére invitáltak, én pedig ezt az előadást választottam, egyrészt, mert kedvelem, másrészt mivel kisperettre kaptam a felkérést. Egy remek történet, tele komikus helyzettel, ráadásul nemcsak egy-két ismert dal csendül fel benne, hanem szinte mindegyik közkedvelt. Felhőtlen, igazán szórakoztató szilveszteri bemutatót garantált volna...

Mennyire bonyolította meg a próbafolyamatot a járványhelyzet?

Mi mindenképp úgy készülünk, mintha bemutatnánk az év utolsó napján. Addigra teljesen készen leszünk. Ha pedig egyszer végre újra jöhet a közönség színházba, akkor a premier előtt beiktatunk néhány felújító próbát.

Így azonban, hogy a színház halasztani kényszerült a premiert, hol tölti a szilvesztert?

20 éve a színházban ünneplem a karácsonyt és a szilvesztert is, és nem terveztem megtörni ezt a hagyományt. Nem igazán tudok mit kezdeni ezzel a felszabadult idővel. Egy színésznek, rendezőnek minden bemutató, minden előadás egy ünnep, teljesen mindig, hogy az év melyik napjára esik.

2015-ben Miskolcon rendezte ugyanezt a produkciót. Van átfedés a kettő között?

Egyáltalán nincs. A karaktereket a mindenkorai színészek töltik meg a saját mentalitásukkal, lelkükkel, szellemükkel. Egészen más a díszletünk, teljesen eltérnek a jelmezek. Ez a kecskeméti Egy csók lesz!

Korban és térben a két háború közötti időszakban, Pesten járnak. Változtat-e esetleg ezen?

Minden marad eredetiben, habár a díszlet és a jelmez biztosan tartalmaz majd egy kis modernséget.

Törekszik-e rá, hogy ne legyen túlzottan cukormáz az előadás,

vagy az elmúlt időszak viszontagságai, a bezártság után pont egy ilyen rózsaszín álomra vágyunk?

Azt gondolom, az elmúlt évtizedek rossz rendezései tették negatív értelemben cukormázassá ezt a műfajt. Ezek nagyon édes, abszurd mesék, amiket egyszerűen, hittel kell elmesélni, és akkor rengeteget nevetünk rajta.

Milyen lesz a látványvilág? Mennyire adott szabad kezet a jelmez- és díszlettervezőnek?

Nyomokban art déco a díszlet - ez korban pont passzol a darabhoz. Többet nem is tudok mondani erről, mert soha nem szólok bele, mindig a jelmez- és díszlettervezőre bízom a látványvilág megformálását. Természetesen folyamatosan egyeztetünk, esetleg jelmez, ha valami nem nyerte el a tetszésemet, de arra törekszem, hogy mindketten maximálisan sajátjuknak érezzék a jelmezt és a díszletet.

Közben a miskolci színházban is próbál, a Producerek c. musicalben játszik. Nehezen összeegyeztethető a két munka?

Meglehetősen fáradtságos a sok utazás, főleg a téli körülmények miatt, de megéri, mert az Egy csók és más semmi egy nagyon kis helyes történet, és ígérem, hogy erős végcredményre számíthatnak a nézők!

Szerző:
Sárdi Barbara

Soha nem jön már vissza az, ahogy eddig élhettünk!

Fazekas Tamás nem csak vezetője a Zaj Rendszerháznak - mely az egyik legjelentősebb üzleti szereplője a hazai színház és szórakoztatás technikai ágazatát kiszolgáló iparágaknak - de észrevételei, meglátásai az élet más területein is figyelemre méltóak. Mivel tavaly tombolt a Covid járvány, most nemcsak a vállalkozása üzleti dolgairól, hanem a kialakult pandémiás helyzetről is kíváncsiak voltunk a véleményére.

– Év elején vagyunk, ez mindig a számvetések ideje is. A Zaj Rendszerház visszatekintve a múlt évre, hogyan értékeli azt?

– Leginkább azzal jellemezhetném a múlt évünket – a mindenki által ismert és mindenkit sújtó pandémiára utalva – hogy örülünk annak, hogy túl vagyunk rajta. De úgy érzem, hogy „a túlélésre játszás” vonatkozni fog még legalább az idei évre is, mondhatnám, már az is egyfajta eredménynek tekinthető, ha valamely vállalkozás megmarad a piacon.

Ennek ellenére megvalósultak olyan színházi és más beruházások is, amelyekben mi is benne voltunk, hiszen a nagy felújítási projektek - ha némileg lelassulva is – de folynak. Másrészt nem elfelejthető, hogy a normál élet teljesen leállt, vendéglátás, szórakoztató-ipar, kulturális intézmények nem működnek, nem költenek, nem is nagyon terveznek beruházásokat.

A múlt év elején a színházak műszaki fejlesztését lehetővé tevő pályázatokat a Covid hatására felfüggesztették, ez a szakmánk minden szereplőjét érzékenyen érintette. Ehhez hozzá kell tenni, hogy ezek a cégek nem csak a színházakban, de a legkülönbözőbb fesztiválokban, rendezvényekben, könnyűzenei eseményekben is érdekelték, ezek pedig teljesen megszűntek. Így senki nincs, aki jelen időszakban beruházzon, fejlesszen, s aki még bízik is bármilyen nyári rendezvények megrendezésében, az is csak a jelenlegi eszközparkjával akarja ezt megvalósítani.

– Ezek szerint elég borúlátó 2021 nyarával kapcsolatban is?

– Úgy gondolom, ha el is indul majd a nyáron valami, és esetleg lesznek rendezvények, már akkor sem lesz az, ami volt a megelőző években, sőt azt is meg merem kockáztatni, hogy a 2019-es, és az azt megelőző pörgős évek időszaka soha nem jön már vissza.

Akkor a fesztiválok százezres tömegeket mozgattak meg – ennek nagy része külföldi volt – de gyanítom, ez már végleg a múlt. Ez persze nem csak Magyarországra vonatkozik, de nemzetközi vonatkozásban is ugyanúgy áll a helyzet. A korlátozások elmúlása nem szünteti meg automatikusan a félelmet, és végképp nem a fenntarthatatlan környezet-szenyezést.

Hiába szárnyalt a turizmus, a Föld nem tud eltartani több milliárd folyamatosan röpködő embert, nem lehet megint olyan időszak, amikor egy repülőjegy két – nem is szomszédos – ország fővárosa között olcsóbb, mint egy metrójegy a helyi közlekedésben. Ennek a fenntarthatatlanságának a bebizonyosodása és kényszerű megváltozása a jövőnk – az emberiség jövője – szempontjából mindenképpen jónak mondható, de persze van negatív hozadéka is.

– Mire gondol ezzel kapcsolatban?

Az emberek tízmilliói élnek közvetlen vagy közvetett módon világszerte a turizmusból, az ahhoz kapcsolódó vendéglátásból, szórakoztató és kulturális iparból. A szűkebb területünkre gondolva, bizonyos, hogy nem fog nagyon sok ide-oda utazgató fesztiválózó jegyet venni a rendezvényekre, így nem lesznek olyan hatalmas befolyó tételek, amiből állandóan lehetne fejleszteni, cserélni a területünkön – a színpadtechnika területén – lévő eszközöket, technikákat.

Emellett kialakul az emberek életében egy másik irány is, az emberek majd újra megtanulnak otthon szórakozni.

Hazai viszonylatban is úgy néz ki, hogy soha – bár eddig sem volt túl magas – nem fog visszaállni a színházak, mozik korábbi látogatottsági mutatója. Ehelyett majd nézik a Netflixet, streamelt előadásokat – bár ennek akadályja lehet, hogy sok színháznak nincs még megfelelő eszközparkja, ezt pótolniuk kell – hiszen már az otthonokban is ott vannak azok a nagyképernyős TV-k, élethű hangszugárzó eszközök, amik képesek majdnem azt az élményt nyújtani, mintha az ember ott ülne a színházi nézőtéren. Rá fogunk szokni arra, hogy a tévén nézzük – persze pénzért – a közvetített koncerteket, színházi előadásokat, hangversenyeket.

– Ezek vajon pótolhatják a valós színház élményt?

– Egyértelműen nem, viszont minden mellett vannak pro és kontra érvek. Nem kell parkolóhelyet keresni a színházak közelében, kényelmesen ülhetünk a kedvenc fotelünkben, sőt még eszegethetünk és iszogatunk is az előadások közben. De nincs meg a karnyújtásnyira lévő személyes varázs, a színházi milió, az, hogy a színházlátogatás nem csak kulturális, de adott esetben társadalmi esemény is, ahol összefuthatunk régi ismerősökkel, vagy akár szerethetünk újakat is.

De ahogy az is elképzelhetetlen volt régebben, hogy egy filmet ne a moziban nézzünk meg – ma már senkinek nem okoz traumát, hogy egy új filmet az otthoni készülékén nézzon meg – ugyanúgy a színházlátogatási szokásaink is meg fognak változni. Kevesebb lesz a helyszínen

a néző, kisebbek lesznek a jegybevételek, a színházaknak pedig majd ki kell találniuk valamit – ahogy ez a multiplex mozik esetében is történt – hogy alkalmazkodjanak az új, megváltozott viszonyokhoz.

Talán első pillanatban nem tűnik jelentős szempontnak, de megemlíthetem még a maszk kötelező használatát is. Engem személy szerint – amellett, hogy elfogadom, hogy ez is a védekezés egyfajta módja – borzasztóan zavar, ha ebben kell végigülnöm egy előadást. S arról is meg vagyok győződve, hogy a nézők többsége is így van ezzel, amit mi sem bizonyít jobban, hogy az előadások megkezdése, a lámpák leoltása után a jelentős hányadáról már lekerül a maszk, vagy legalábbis nem az elvárt módon hordják azokat. (Persze ez még akkor volt, amikor beszélhettünk egyáltalán színházi előadásokról)

– Úgy gondolja javulást csak egy gyors változás hozhatna, ha egyáltalán létezne ilyen?

– Én meglehetősen pesszimista vagyok ennek tekintetében, nem lehet egy gombot megnyomni, s ott folytatni, ahol több mint egy éve voltunk.

A napokban jelentették be nálunk is a rendkívüli rendszabályok további meghosszabbítását, az emberek pedig egyre inkább belefáradnak a kialakult járványhelyzetbe. Nem csak üzletileg, gazdaságilag lesznek itt véleményem szerint problémák, de pszichésen és társadalmilag is. Gondoljunk arra, hogy nem csak a színház a különböző emberek csoportok közösségi tere, de éppen úgy az az étterem, a kocsmá, a presszó, de még akár a focimeccsek is. Ezek a helyek most mind zárva tartanak, az embereknek pedig nincs hol a munkahelyen kívül találkozni, beszélgetni, barátokhoz, vagy éppenséggel csak kiengedni „a bennük felgyülemlett gőzt.” Ha pedig marad ez a bezártság, az mind összetársadalmi szinten, mind egyénekre lebontva súlyos problémák forrása lehet majd.

Megjelent egy eddig majdnem ismeretlen fogalom, az otthonról dolgozás is.

A home office egyes munkaterületeken ugyan megoldás lehet, de azért mindenki nem dolgozhat otthonról. Még nagyobb gond van azonban a home schooling bevezetésével, amelynek az eredményei nemzetközileg is aggasztóak.

Gimnáziumi szinten is jelentősen alacsonyabb a határfok, és akkor még nem is beszélünk a lelki hatásokról, hisz iskoláskorban szerez az ember barátokat, ismeri meg a társadalmi rangsor fogalmát, alakítja ki az énképét. Mindezeket azonban egészséges módon csak közösségekben, személyes találkozás alkalmával tudja sikeresen átélni.

Összefoglalva úgy látom a világ szembekerült egy problémával, amivel nem tud mit kezdeni, az ember, aki azt hitte már mindenben uralkodhat, minden problémát megoldhat,

ZAJ RENDSZERHÁZ

minden betegséget kordában tarthat, most azt látja, hogy mindezt talán csak beképzeltük, bebeszéltük magunknak, s a természet csúnyán megleckézettett most minket. Végérvényesen vége lesz az eddigi világnak, mikor keresztül-kasul repdestünk a bolygón, olyan módon pocsecskoltuk az energiát, pazaroltuk erőforrásainkat és hánytunk fittyet minden ésszerűnek tűnő öngátoló szabályra, hogy ez most keményen visszaütött. És a vakcina legfeljebb tompít ezen. Bármikor jöhet egy új vírus, mutálódhat ez. Reméljük, nem így lesz. De itt az ideje, hogy emberiségként önmérsékletet tanúsítsunk.

– Visszatérve az Önök tevékenységéhez az új időszakban hogyan próbálnak túlélni?

– Ahogy lehet. Dolgozunk, építünk, ajánlatokat teszünk a kiírt tenderekre. Tervezünk, illetve megkeressük – s szerencsére meg is találjuk – azokat a technológiával ellátandó intézményeket, helyszíneket, amikkel még ezen időszakban is üzletileg együtt tudunk működni.

Érdekes módon – amire régen nem volt példa – iparágunkban megjelent még nemzetközi szinten is a hiánygazdálkodás. Vagyis a gyártók nem tudják kiszolgálni a hirtelen felmerült igényeket, így nem lehet hozzájutni azokhoz a technikai eszközökhöz, amik jobbak a mindennap használt olcsó és silány tömeg-

termékeknél, de még a megfizethető árkategóriába tartoznak.

Ami szintén hiányzik az üzleti életünkből, azok a nemzetközi kiállítások, vásárok, hiszen ezeken nem csak meg lehet tekinteni, ki lehet próbálni a technikai újdonságokat, de legalább olyan fontosak voltak az ottani kapcsolatépítések, személyes ismeretségek is.

– Végezetül némi örömből ebben a borús helyzetben. Önök minden évben támogatói a Magyar Teátrumi Díjnak, idén ennek átadása hogyan zajlott le?

– Szerencsére ebben a 2020-as évben is – egy nagyon hangulatos, bensőséges zártkörű ünnepség keretében – sikerült átadnunk a díjat a színházi háttérszakma egyik jeles képviselőjének. A díjátadókat természetesen külön-külön rendezvény keretében tartotta meg minden támogató, így ügyelve a fertőzésveszély elkerülésére.

Tőlünk a díjat Bajkó Tamás a Nemzeti Táncgyűttes színpadmentere vehette át, Fekete Péter államtitkár úr jelenlétében. Alapvetően nagyon pozitív volt az élmény, s államtitkár úr azt is megígérte, ha a járványhelyzet úgy alakul, akkor tavasszal megtartásra kerül majd a szokásos galaest is, amelyen személyesen együtt ott lehet majd minden díjazott és támogató.

Tölgyesi Tibor

Megújul az SzFE

A Színház- és Filmművészeti Egyetem történetének legjelentősebb fejlesztési programja vette kezdetét, amelynek első lépéseként februártól új intézetnevekkel és megújult, modern oktatási helyszínekkel várják a hallgatókat és oktatókat - közölte az intézmény az MTI-vel.

A közlemény szerint az egyetem filmintézete a jövőben Zsigmond Vilmos Mozgóképművészeti Intézet néven működik tovább. A névadással tisztelegnek az Oscar- és Emmy-díjas, nemzetközi híru operatőr előtt, aki 1955-ben végzett az egyetem jogelőd intézményében. A mozgóképfelkészítés használatát igazodja a nemzetközi trendekhez és elvárásokhoz - írják.

A mozgóképművészeti képzés a Szentkirályi utcai, mintegy 2254 négyzetméter alapterületű épületből az egykori Duna Televízió volt budai székházának egyik épületébe költözik, ahol az eddigénél majdnem kétszer nagyobb, 4715 négyzetméteres oktatási helyszínt várja a hallgatókat és az oktatókat. Az épületrész felújítása érinti a gépészeti, építészeti, elektromos és IT-rendszereket is. A tágas stúdiókat modern, magas színvonalú mozgóképtechnológiai eszközökkel szerelik fel.

Az egyetem Szentkirályi utcai és Rákóczi úti épületeiben a színház- és filmművészeti képzés kap helyet Sinkovits Imre Színház- és Filmművészeti Intézet né-

ven. "A névválasztással fejet hajtunk a Kossuth-díjas színészi, a Nemzeti Színésze előtt" - közölték, hozzátéve, hogy Sinkovits Imre 1947-től volt az egyetem (akkori nevén Színház- és Filmművészeti Főiskola) hallgatója.

Az intézmény harmadik, a hallgatók elméleti oktatásáért felelős intézete a Németh Antal Drámaelméleti Intézet nevet kapja. Németh Antal a magyar színház történetének egyik legjelentősebb alakja, rendezője, aki 1935 és 1944 között a Nemzeti Színház igazgatója is volt - tartalmazza a közlemény.

A színház- és drámaelméleti képzéseknek helyet adó helyszíneken a képzést szolgáló próba- és zenetermek, tantermek, folyosók, lépcsőházak, mellékhelyiségek felújítása is megtörténik. "Az évtizedek óta elhanyagolt, lelakott ingatlanokban mindössze két hónap alatt elvégezzük az elmaradt felújításokat" - közölte az egyetem.

Mint írják, az infrastrukturális fejlesztések részeként a Vas utcai kollégiumhoz képest lényegesen színvonalasabb, felújított, önálló kollégiumi épület várja a hallgatókat, ahol a korábbi 50 helyett 70 férőhelyt tudnak biztosítani.

Az összegzés kiter arra is, hogy az egyetem vezetésének tervei szerint az Uránia Filmszínház a jövőben a színházi és a mozgóképes képzést egyaránt kiszolgálja majd.

MTI

Bővebb műfaji kínálattal nyit a Margitszigeti Szabadtéri Színház

Korábbi évadkezdéssel és bővebb műfaji kínálattal nyit a Margitszigeti Szabadtéri Színház az idén; opera, musical, balett- és táncelőadásokkal, filmzenei, klasszikus és rendhagyó koncertekkel várják a közönséget.

A Margitszigeti Színház májustól szeptemberig tartó programnaptárában az idén az eddigieknél is gazdagabb kínálattal találkozhatnak az érdeklődők - olvasható a szervezők MTI-hez eljuttatott közleményében.

Mint írják, a színház vezetésének elsődleges szempontja, hogy biztonságos szabadtéri körülmények között a kőszínházi szezonban elmaradt egyes előadások bemutatására helyet adjon a társulatoknak. Így a margitszigeti nagyszínpad szabadtéri bemutatójaként láthatja a közönség a Puskás, a Kabaré, a Mozart! és a Nikola Tesla című musicalt és előkészítést alatt áll a Budapesti Operettszínház bemutatója, a Hegedűs a háztetőn.

A könnyűzenei koncerteken népszerű előadók és zenekarok ki-

nalatából válogathat a közönség. Többek között fellép az R-GO, Caramel, Tóth Vera, Fenyő Miklós, Dés László, Geszti Péter, Stanley Jordan, Zagar, a Budapest Klezmer Band, a Budapest Bár, Lotfi Begi és a Heureka Pop Orchestra, valamint a Margitszigeten debütál az új Csókkirály-show Sente Vajk rendezésében.

Az idei szezonban a klasszikus, évfordulós szerzőket, Verdit, Mozartot és Bartókot is neves előadók tolmácsolásában ünnepelheti a közönség - áll a közleményben.

Mint írják, a katalán Calixto Bieito rendez, Escamillo a Carmen-operabemutatón Bretz Gábor, a Verdi Gálán pedig Arturo Chacón Cruz és Maria Grazia Schiavo lép fel a főszerepekben. A Nemzeti Filharmonikusok koncertjét Kesselyák Gergely vezényli, Lucas & Arthur Jussen kézzongorás produkcióval, Mozart Esz-dúr versenyművével lép a magyar közönség elé. Szintén Mozart vonzásában születik meg a Mozart 230 Filmzene koncert, amelyen Hámori Máté vezényli az Óbudai

Danubia Zenekart.

Hervé Koubi koreográfus új bemutatója és Szergej Polunyin Raszputyin-előadása is szerepel a programban. A nemzeti összetartozás napján a Magyar Nemzeti Táncgyűttes Magyar hősök, csaták és szerelmek című táncelőadása adja a keretét egy emlékestnek, Keresztes Ildikó, Varga Miklós és Vadkerti Imre közreműködésével. Augusztus 20. a Bánk bán napja a Margitszigeten - olvasható a közleményben.

Mint írják, a nagyszínpadi előadások mellett számos kísérőprogram, a víztoronyban rendezett kiállítások, a koraesti térszenei koncertek, a reneszánsz délelőttök, az interaktív meseszínpad, az irodalmi séták és a színház kikötőjébe érkező színházi hajóáratok adnak további lehetőséget a kikapcsolódásra.

A Margitszigeti Színház műsornaptára és további információk a www.margitszigetiszinhas.hu oldalon érhetők el, a kedvezményes jegyértékesítés hétfőn indul.

MTI

Folytatódik a kulturális terület fejlesztése

Idén is rendelkezésre állnak a kulturális ágazatban szükséges források, több mint 22 milliárd forint garantálja az ágazati beruházások, fejlesztések folytatását. „A kulturális terület fejlesztése nem állhat le, a forrásokat biztosítani fogjuk 2021-re is” - erősítette meg Fekete Péter kultúráért felelős államtitkár.

Az ágazat kiemelten kezeli minden szegmensének fejlesztését, hi-

szén azok nemcsak a színházakat érintik: a cirkuszra, a múzeumokra, a könyvtárakra, a levéltárakra, a közösségi intézményekre, az állatkeretekre és az egyéb előadó-művészeti intézményekre egyaránt kiterjednek.

Jelenleg is zajlik a szolnoki Szigligeti Színház és a debreceni Szokoni Színház, valamint az annak játszóhelyeként működő Latinovits Színház felújítása, továbbá a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház, a

kecskeméti Katona József Színház, és a budapesti József Attila Színház rekonstrukciójának tervezése. Elkészültek a veszprémi Petőfi Színház felújításának tervei is.

Idén megkezdődik a Nemzeti Cirkuszművészeti Központ Artista-képző iskolájának helyet adó csarnokok felújításának tervezése a Nyugati pályaudvar mögött, és elindul a Magyar Nemzeti Levéltár nagyszabású fejlesztési programja, amelyben meg-

valóul az Országos Levéltár főépületének rekonstrukciója és a Lángliom utcai raktár- és kutatási bázis korszerűsítése, bővítése. Folytatódik a szentendrei Szabadtéri Néprajzi Múzeum Erdély tájegységének II. üteme: épül a kisvárosi egység, már elkészült több falusi porta és a nyárádgálfalvi unitárius templom. A beruházás folytatása és ezzel párhuzamosan a kiállítások létrehozása az idei esztendő fő feladata. A Néprajzi Múzeum városligeti főépületének kivitelezése is az ütemezésnek megfelelően halad, intenzíven zajlik az új állandó kiállítás előkészítése.

„Fontosnak tartom az országos kulturális intézményeket érintő beruházások mellett a vidéki térségek kulturális fejlesztéseit, ugyanis azok révén nő az egyes települések és térségek vonzereje, lendül fel a települések gazdasága, erősödik a közösség megtartó ereje.” - tette hozzá Fekete Péter kultúráért felelős államtitkár.

A Modern Városok Program keretében a győri Xantus János Állatkert valamint a Munkácsy Mihály örökségét ápoló és népszerűsítő Munkácsy-negyed fejlesztése is menetrendszerűen halad, de a vidéki beruházások sorában kiemelt figyelmet élveznek a decsi és a szederesi kultúrház-fejlesztések, a balasgyarmati színház előkészítése, a tatai könyvtár és művelődési ház beruházása, valamint a nemzetközi híru vértesszőlősi (Magyar Nemzeti Múzeum) régészeti bemutatóhely látogatóbarát fejlesztése.

Zajlik a Makovecz Imre életművét megőrző beruházási program, amely mintegy 35 hazai (például falvakban, mint Bak, Bagod, Kakasd, városokban, mint Makó, Sárospatak, valamint a fővárosban) és határon túli településen (mint Csíkszereda, Kolozsvár, Temesvár) támogatja az építész meg nem valósult terveinek kivitelezését és az általa tervezett épületek felújítását.

Folytatódik a komolyzene népszerűsítésére hivatott Térzene Program, amely tavaly országosan közel kétezer ingyenes köztéri koncerttel tette közösségi élménnyé a klasszikus zenét. A Köszönjük Magyarországnak! Program munkalehetőséget biztosítva a független előadó-művészeknek, 2021-ben is eljuttatja majd a kultúrát Magyarországnak legelguggottabb településeire is. Tavaly 10 művészeti kategóriában, 2800 támogatott előadó-művész, 2500 ingyenesen látogatható programot valósított meg változatos helyszíneken a könyvtáraktól az idősotthonokig, a nagyvárosoktól a kistérségekig. Az idei évben sem tervezünk kevesebbet.

A Veszprém Európa Kulturális Fővárosa 2023 projekt részeként pedig ebben az évben megújul a Magyar Nemzeti Múzeum tagintézményeként a Nemesvámos-balácai római kori villagazdaság és idén elkészül a székesfehérvári Szent István király Múzeum teljes rekonstrukciója is, amelynek köszönhetően 2022-ben megnyílik az Árpádok korát bemutató nagyszabású kiállítás.

Látványos gálaműsorral ünnepelt a Fővárosi Nagycirkusz

A Fővárosi Nagycirkusz január 14-én egy különleges, online élő gálaműsorral ünnepelte épületének 50 éves fennállását. Az 1971-es nyitógála archív felvételeivel és az abban részt vevő művészekkel készített interjúrészletekkel gazdagított gálaműsorban könyvbemutatót is tartottak, valamint bejelentették egy új cirkuszművészeti díj, a Karády Béla emléklánc létrehozását.

Az intézmény Facebook oldalán, Youtube csatornáján és a D1 televízió vetített ingyenes gálaműsora Fekete Péter kulturális államtitkár, a cirkuszművészet megújításáért felelős miniszeri biztos köszöntőbeszédével vette kezdetét. „A cirkuszművészet a kulturális ágazatok egyik legkülönlegesebbje, ugyanis a színházzal együtt egy integráló művészeti ág, minden művészeti ágat magába foglal. A ma esti alkalomra két meglepetéssel készültek a cirkusz dolgozói: felkuktatták az 50 évvel ezelőtti fellépőket és csupa olyan zsánerszámot választottak a gálaműsorra, amik a régiók kópiái. A másik pedig a Cirkuszi Csodaemberek – Életúinterjúk cirkuszművészekkel című könyvsorozat 6. kötete.” Miután Fekete Péter átadta a tiszteletplédyákat a kötet főszereplőinek Richter Flóriánnak, a Magyar Arany Érdemkereszttel kitüntetett, Hortobágyi Károly-díjas és többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművésznek, a Richter Flórián Cirkusz igazgatójának, ifj. Richter József Hortobágyi Károly-díjas, többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművésznek, a Magyar Nemzeti Cirkusz igazgatójának, Kristóf Krisztián Hortobágyi Károly-díjas és Guinness-rekorder zsonglórnek, többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművésznek, a Recirquel Társulat nemzetközi menedzserének valamint az ünnepi gálaműsor két rendezőjének, a Hortobágyi Károly-díjas és többszörös cirkuszfesztivál-díjas Füzy Anitának és Kranitz Krisztiánnak, kezdetét vette a dicső magyar cirkuszművészet múltját és jelenét bemutató gálaműsor.

Maka Gyula konferanszié társa Ócsai Böbe volt, aki egy családi hand voltige számmal már az 1971-es nyitóműsorban is fellépett, és izgalmas történetei által hidat képezett múlt és jelen között. Elsőként a 2 Metroff – Horváth István és Horváth Istvánné – kirobbanó hangulatú tányérforogató zsonglór számát idézte meg a Hortobágyi Károly-és Porond Ifjú Csillaga-díjas Nereus Lajos és Varga Angelika.

Az 1971-es nyitógála szereplőivel készült videóinterjúk után a kizárólag erre az alkalomra összeállt artistaművészek – Krich Noémi, John Laci Fossett, Marton Lenke és Szabó Lilla – megidéztek a 4 Sirius – Faludi Ilona, Szénási Ottilia, Tolnai Lászlóné, Pécsfalvi Árpádné – kerek 50 évvel ezelőtti előadott karusszal számát.

Rodolfóról, polgári nevén Gács Rezsőről, a híres bűvészlől készült videó után Ócsai Böbe mesélt anekdotákat a józsefvárosi születésű művészlől, többek között, hogy a legenda szerint egy kínai gyöngyárús tanította meg első bűvészműtárványára egy marék dunai kavicsal. Rodolfó előtt az Eötvös cirkuszi di-

nasztia nyolcadik generációs tagja, Eötvös Christopher tisztelgett egy izgalmas illúziószámmal, amelyhez a Fővárosi Nagycirkusz tánckara aszisztált. A revü stílusú jelmezeit Polyák Eszter tervezte.

Az 1971-es nyitógálán természetesen a világhírű Eötvös Gábor zen-

bohóc is fellépett fiaival ifj. Eötvös Gáborral és Eötvös Tiborral a „Van mááásik!” című, szállóigévé vált produkciójával. Ócsai Böbe megosztotta róla, hogy maximalista volt, aki nagyon magasra helyezte a léceket, túpontosan tudta, hogy milyen ütemben mit csinálhat a közönséggel, ezért is volt és van még ma is ekkora sikere. A jubileumi gálaműsorban a humorról Könyöt Dávid és Schneller Anca gondoskodtak. „Könyöt Dávid nagyapja, Könyöt Sándor a Fővárosi Nagycirkusz előző épületének neves igazgatója volt, dédnagyapját, Könyöt Lipótot a magyar cirkusz atyjának hívták” – tudhattuk meg a több hangszert és egyszerre két trombitát is megszólaltató Dávid őseinek a Fővárosi Nagycirkuszhoz fűződő viszonyáról.

A 3 Ócsay – Id. Ócsai Gábor, ifj. Ócsai Gábor, Ócsai Böbe – hand voltige akrobata számának videó bejátszója után az id. Weisz Nándor által alapított Váradi csoport – Weiss Nándor, Weiss Nándorné Susek Irena, Weiss György, Weiss Györgyné Richter Erzsébet, Weiss Erzsike, Weiss József, Weiss Józsefné Luisa Bisbini, Császár Péter, Berkec János – hungarikumnak számító deszkaszámát láthattuk, akiket a többszörös cirkuszfesztivál-díjas Trio Bokafi idézett meg, számuk csúcspontján egy hármas szaltóval.

Ezután ismét Fekete Péter lépett a manézsbá, aki tisztelettel adózott az 1971-es gála vezetői és alkotói, valamint az épület igazgatói előtt, majd bejelentést tett egy

új cirkuszművészeti díjról. „Karády Béla, egykor az Operett és a Magyar Cirkusz és Varieté rendezője és művészeti vezetője végrendeletében egy komoly és felelősségteljes örökséget hagyott a Fővárosi Nagycirkuszra: végakarata szerint minden év augusztus 10-én – a születésnapján – át fogunk adni egy új és rangos díjat. Az év legkiemelkedőbb artistaprodukcióját és művészet fogjuk jutalmazni a Karády Béla emléklánccal. Így visszük tovább egyszerre nevét és gazdag örökségét, másrészt pedig új ajtót nyitunk a jövő felé.”

A következő archív felvételen a női forgó duplaszaltójával ismertté vált 3 Hunfi flegende (lengőtrapéz) csoport – Hunfi Annamária, Hunfi Andrea, Szokolai László – produkciója ejtett ámulatba, akik előtt most 50 évvel később, a jelenleg egyetlen magyar flegende csoport, a Weiss Junior – Blaha Attila, Szekeres Mireya, Fabio Pereira Paraizo, Paraizo-Blaha Zsuzsanna, Molnár Gréta – adózott.

Az átszerelés alatt az online térből figyelő közönségnek a 4 Dunai lovas zsonglór csoport – Kellner Loránt, Donnert Mária, Donnert Károly, Kellner Mária – 1971-es fellépését vetítették le. Az egyszeri gálaműsorból a Hortobágyi Károly-díjjal kitüntetett id. Donnert Antal lovasakrobata produkciója zárta, amelyben három fia Richárd, Arnold és az ifj. Antal, valamint Sandulescu Emilia adták elő többszörös cirkuszfesztivál-díjas lovasakrobata számukat.

A különleges évforduló jegyében kerül megrendezésre a Fővárosi Nagycirkusz tavaszi, Dinasztiák címet viselő műsora, amelyben háromhetente különböző fellépőket és számokat láthat a közönség, összesen több mint 70 kiváló magyar artistaművész lép majd a porondra.

Fővárosi Nagycirkusz

Bemutatták a Fővárosi Nagycirkusz könyvsorozatának 6. kötetét

A Fővárosi Nagycirkusz gálaműsora alatt mutatták be a **Cirkuszi Csodaemberek – Életútinterjúk cirkuszművészekkel** című könyvsorozat 6. kötetét, amely a cirkuszművészet zárt és csillogó világába nyújt átfogó betekintést.

Fekete Péter kultúráért felelős államtitkár és a magyar cirkuszművészet megújításáért felelős miniszteri biztos átadta a tiszteletplédyokat a kötet főszereplőinek Richter Flóriánnak, a Magyar Arany Érdemkeresztal kítüntetett, Hortobágyi

Károly-díjas és többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművészeknek, a Richter Flórián Cirkusz igazgatójának, ifj. Richter József Hortobágyi Károly-díjas, többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművészeknek, a Magyar Nemzeti Cirkusz igazgatójának, Kristóf Krisztián Hortobágyi Károly-díjas és Guinness-rekorder zsonglőrnek, többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművészeknek, a Recirquel Társulat nemzetközi menedzserének valamint az ünnepi gálaműsor két rendezőjének, a Hortobágyi Károly-díjas és többszörös cirkuszfesztivál-díjas Füzy Anitának

és Kranitz Krisztiánnak. A kötetben szereplő Porond Ifjú Csillaga-díjas és többszörös cirkuszfesztivál-díjas artistaművész, Axt Elizabeth külföldi tartózkodása miatt nem tudott részt venni az eseményen.

A Nemzeti Cirkuszművészeti Központ megbízásából készült fotókkal gazdagított kötetben szereplő interjúkat Szekáry Zsuzsanna készítette, a szerkesztők Fekete Péter és Pál Dániel Levente voltak, a tördelés és a borító Szlávik Ágnes munkája, a portréfotókat a Balogh Rudolf-díjas Urbán Ádám készítette.

Fővárosi Nagycirkusz

Klasszikussal lepték meg az iskolákat az új évben

Befejeződtek a Csokonai Színház Toldi című előadásának forgatói munkálatai decemberben. Az Arany János klasszikusából készített koncertszínházi produkciót, amelynek próbafolyamatai a napokban értek véget, három napon át vették fel a Nagyerdei Stadion Halljában, amely a korlátozások megszűnte után valódi előadás-helyszíneként is szolgál majd.

Az elkészült filmet a színház a Debreceni Tankerületi Központhoz juttatta el januárban, hogy a megyei általános iskolák hatodik osztályos tanulói ilyen módon is megismerkedhessenek a 170 éves szöveggel. A rendező, Valcz Péter, aki először dolgozott a Csokonai művészeivel, bátran nyúlt a szöveghez: „Nem tehetünk úgy, mintha a Toldi minden szavát, költői képét értenénk. Pedig Arany célja ez volt. És én ehhez a célhoz szerettem volna visszasegíteni a művet zenével, mozgással és a helyenkénti átírással.”

A produkció szereplőit (Varga Klári, Lehócz Zsuzsa, Kránicz Richárd, Takács Dániel és Pálóczi Bence) nemcsak ének-, hanem hangszeres tudásuk alapján válogatták ki a színház vezetői és az alkotók, hisz a Toldiban számos hangszer szólal meg. A Darvas Benedek-Ádám Rita

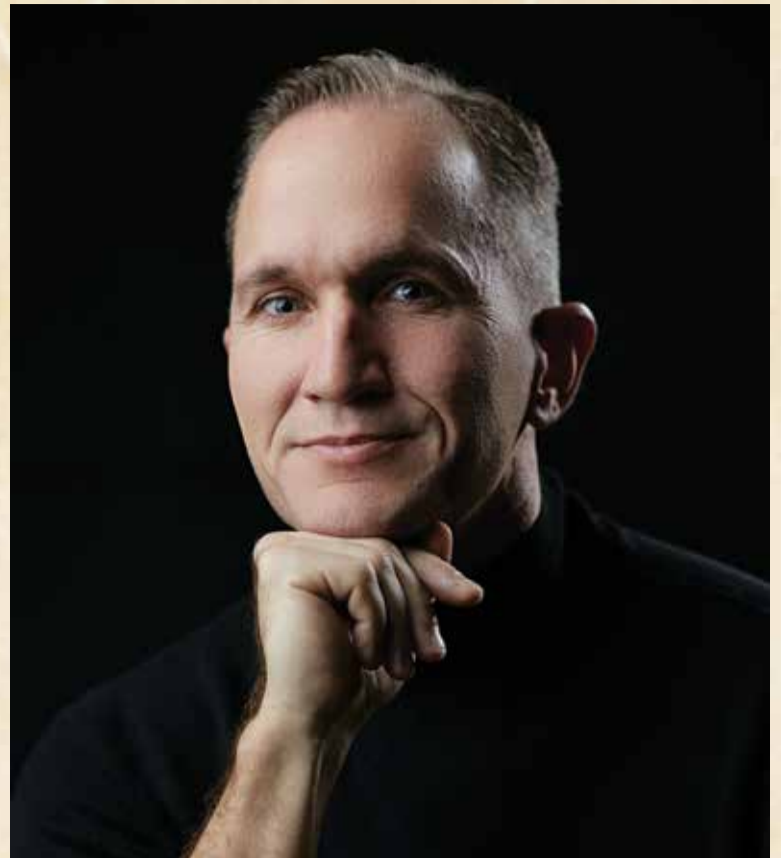
zeneszerző-páros és Valcz Péter amolyan ős-színházban gondoltak a zenei anyaggal kapcsolatban: „Önfeledt kísérletezésnek nevezném” – mondja a rendező. „A kiindulás a táborfű volt. Ül valaki egy gitárral a tűz mellett és mesél. Csak nálunk öt színész van és számtalan hangszer, de azon kívül semmi díszlet, semmi jelmez. Csak fantázia és játék. A zene olyan természetességgel kapcsolódik a történethez, akár egy hangsúly vagy testtartás. Sokféleképpen és sokféle stílusban. A tartalomhoz illesztjük a stílust: a bikás rész kőkemény metél, a farkas rock, a falusi készülődés naiv kánon és ezzel összhangban változik a játéktípus is. A műfaj itt nem szab korlátokat. Ezért meséli el ebben az előadásban Toldi történetét egy együttes, az Ilosvai Band.”

Lehócz Zsuzsa szerint fontos, hogy Toldi egy igazi mai hős legyen, olyan figura, akiért rajongani lehet. „Így került az Arany-féle történet síkjára mellé egy zenekar története, hogy ilyen módon a színpadi sztárság fogalma összekapcsolódjon Toldi figurájával. Mi öten, az Ilosvai Band tagjai közösen meséljük el Toldi történetét. Egyrészt, mert együtt csinálni valamit a legjobb dolog a világon, másrészt mert egy ekkora kaliberű hőshez mindannyiunkra szükség van. Ahogy a rendező mondta sokszor, mindannyiunkban van egy kis

Toldi. És ha mindezeket a tulajdonságokat összerakjuk, megszülethet az a gigantikus hős, akiről ez a történet szól.”

Bár a klasszikus, örökérvényű művek sohasem szűkülnek be egy értelmezési tartományba, a Csokonai Toldijában a külső és belső akadályok leküzdésén és egy fejlődéstörténeten van a fókusz. Azon, hogy a kilátástalanságból mindig akad egy lépés a fejlődés irányába. Toldi föl-fedezi magában, hogy miben jó és képes érte tenni, ugyanakkor egy legenda. Az egyik legnagyobb magyar mitológikus hős. A rendező és a színészek arra tettek kísérletet, hogy az emberfelettséget emberközévé tegyék.

Varga Klári szerint azért volt érzékeny és különleges az előadás próbafolyamata, mert a mozgás, a zene, az eredeti szöveg és az abból induló interakciók határozzák meg a Toldi nyelvezetét. „Fontos, hogy Arany varázslatos világát megidézzük, de legalább olyan fontos, hogy ezt közel hozzuk a fiatalokhoz. Gyönyörű dalokat írtak ennek a produkciónak Darvas Bence és Ádám Rita, Valcz Péter rendező pedig érti és érzi a Toldiban rejlő finom humort és a történet nagy pillanatait is. Egy nagy utazás, és mi rendíthetetlenül szalagolozunk a sors adta terepasztalon.”

Világsikert ért el Varga Gábor

A soproni dzsesszzongoristának a színházzal is jó a kapcsolata

Az ultra magas felbontású rögzítési technikával készült kiadványok világranglistájának a versenyében az év albuma címet nyerte el a Varga Gábor Jazz Trió "Cool Jazz" című lemeze. A soproni dzsesszzongorista, zenész-író a leghűségesebb város teátrumában bemutatott Peer Gynt előadás zenéjét, fellépőként, közreműködőként rendszeresen részt vesz a színház, valamint a Pro Kultúra munkájában, programjaiban. Mindemellett tagja volt annak a színészekből, zenészekből álló csapatnak, amely tavaly Együtt ülünk a világfa ágán címmel verses, zenés kulturális műsort vitt hátrányos helyzetű gyerekeknek, nehéz sorsú cigány fiataloknak szerte az országba és a Vajdaságba.

A speciális rögzítéstechnikával készült lemez jazz kategóriában győzött. Magyar kiadvány még nem szerepelt soha ilyen sikerrel ezen a listán. A megmérettetés lényege, hogy a tartalom és a rögzítés technikai minőségét egyszerre értékeli egy szakmai zsűri. A pályaműveket stílus szerint rendezik.

A 2015-ben megjelent zenei anyagon a kiemelkedő soproni zongorista, zenész-író partnerei Csuha Tibor bőgős, és Jeszenszky György dobos voltak, akikkel hat saját kompozíciót rögzítettek annak idején, majd a Hunnia Records gondozásában látott napvilágot a felvétel.

Az elmúlt években az album a világ számos pontján volt elérhető interneten, többek között Amerikában, Japánban, Hollandiában, Oroszországban. A soproni zenésznek azóta már négy lemeze is megjelent, ám a "Cool Jazz" egyre több helyre eljutva kúszott fel a listákon az elmúlt esztendőben.

Amikor öt éve elkészült a lemez, Varga Gábor így ajánlotta azt: "Cool

Jazz. Egy szó és egyben egy életérzés. Időtől és helytől függően mindenkinek mást jelenthet, de számunkra az ötvenes évek meghatározó stílusát a jazzban. Ha valami cool, akkor az laza, spontán, könnyed, elegáns, kortalan, légi és mégis mély. Így született ez az album is."

Ez egy különleges album. Különleges lett talán azért, mert nem ez volt a célja. Különleges, mert nem keres mindenáron új utakat, nem akar közvetíteni és meggyőzni semmiről. Különleges, mert egy letűnt aranykor technikájával készült, Magyarországon évtizedek óta először. Különleges, mert az albumon játszó zenészek motivációja túlmutatott az önmegvalósítás keretein. Elengedték a belső kényszert, hogy utat adjanak a zenének. Különleges, mert a nyugalom és feszültség, a levegő és hang, a tudatosság és ösztönösség, egymást kiegészítve alkották meg ezt a 26 percet. És végül különleges, mert egy, bár jól ismert eszköztárból merít, mégis friss, őszinte, könnyed, spontán, nyugodt és izgalmas egyben. Egyszóval COOL....

Impresszum:

Magyar Teátrum – színházi magazin – megjelenik: július és augusztus kivételével havonta – 2009-ben alapította a Magyar Teátrumi Társaság Egyesület, 1053 Budapest, Királyi Pál u. 18. Telefon: 06 (20) 500-2714; alapító főszerkesztő: **Fekete Péter** – Kiadja a Magyar Teátrum Közhasznú Nonprofit Kft., felelős kiadó a Kft. ügyvezetője – Szerkesztőség: 5600 Békéscsaba, Andrassy út 1-3., – Örökös felelős szerkesztő: **Józsa Mihály** – Szerkesztő: **Kovács Attila** – Korrektor: **Nyerges Tünde** – Magyar Teátrum Online: www.magyarateatrum.hu, online szerkesztés: **Aradszki Zoltán** – Olvasói e-mail: level@magyarateatrum.hu, előfizetés-megrendelés e-mail: rendel@magyarateatrum.hu – Terjeszti a kiadó, a Lapker Zrt. és Magyar Posta Zrt., terjesztéssel kapcsolatos e-mail: terjesztes@magyarateatrum.hu – Grafika: **Lengyel Tibor**, LogoDepo Kft., Tel.: 06 (94) 511-350, e-mail: design@logodepo.hu, DTP: **Peidl Péter** – Nyomtatás: Mediaworks Hungary ZRT., 9021 Győr, Újlak u. 4/a., Vezérgazdátó: **Szabó Ferenc** – Nyomdaüzem: 6729 Szeged, Szabadkai út 20. – ISSN 2061-1501

